

Дългото писмо от Канада

Уважаеми читатели,

искам отначало да ви предупредя какво може да очаквате от това писмо. Вероятно няма да е чак толкова интересно колкото японското и вероятно в един момент може да ви досади колко често се правят сравнения с Япония и се вадят спомени. Във всеки случай обещавам да се опитвам да се откъсна от чисто личните впечатления и да предавам някои неща максимално обективно. Аз си пазя грижливо всички отговори и коментари на Японското дълго писмо и сега ще съм ви много благодарен ако пак напишете кой каквото намери за добре. Например в един коментарите, достигнал до мен индиректно, се казваше, че човека много се подтиснал като прочел за историята с кърпичката в самолета [1]. Всъщност, тогава аз знаех за какво е кърпичката (настрана въпроса колко много други неща не знаех). Не че бях пътувал много със самолети, ами го бях прочел в една книга за японските обичаи, че преди ядене се дава на гостите изстискана гореща хавлиена кърпичка да си избършат ръцете. Не е изобретение на авиокомпаниите.

Аз пък се подтиснах -- първо като видях какво е в Германия, после естествено в България се подтиснах още повече, после тръгвайки за "Новия свят" си рекох - еее, сега ще ми просветне. Нищо подобно. Още щом пристигнах се подтиснах на нова сметка. Три седмици по-късно добрият случай ме срещна с други българи, които са живели в Япония. Само че много повече от мен. Те са дошли в Канада преди година и половина и още въздишаха [2]. Ставаше дума и за това, че там е идеално място да родиш (те имаха опит :)

Абе аз така и така съм почнал, ами дали да не почна още от заминаването от Цукуба и така постепенно да стигнем до Канада.

Последния ден прекарах в обиколка по магазините за последно купуване на разни дребни набелязани неща, след което някъде около 17 часът отидох в квартала дето бях живял да снимам вече цъфналите сливи. Беше 13-ти февруари, обаче в нашто кварталче имаше вече доста цъфнали сливи. То се казва Умезоно, което ще рече сливова гора, сливов парк. После отидох у Николай и Нина, където се провеждаше второто ми изпращане. Първото беше три седмици по-рано у Илкови. Празнувахме каквото празнувахме, има филм по тоя случай, кой какво се изказа, че даже и аз се изказах накрая. След което към 23:00 си тръгнахме с Илко. Аз бях последните 2 седмици у тях, защото сдах собствения си апартамент. До последно се движех с мойта си кола, но сега вече беше дошло наистина последното защото на другия ден отлигах. Така че отидохме до Яна, на

която си продадох милата кола за сумата от 230 USD. Прибрахме се с Илковото Мицубиши. По онова време той нито беше взел книжка, нито беше блъскал Мицубишито. Тия неща се случиха по-късно в същия ред. Илко легна да спи за да е свеж шофьор на сутринта, а аз се заех с оправянето на багажа, което предвидливо бях оставил за последната нощ. Така де - защо да си хаби човек ценното време преди това, ако може да го остави за последната нощ. Да не говорим, че иначе щях да се чудя дали съм прибрал това или онова и нервно да пребърквам куфара за да се успокоя. Както е казал народа - не оставяй днешната работа за утре, ако може да я свършиш вдругиден! Мъдрост която японците не могат да разберат. Но канадците я разбират и като я разказвам тука горещо се съгласяват. Е, точно тая май не съм я казвал на японци, но си спомням, че веднъж като ходихме на поход в планината Наеба, около мен в колоната бяха румънка и японка. И не знам как се отвори натам дума, но реших да им кажа следната наша народна мъдрост - работата не е заек да избяга ! Масако-сан взе да пита какъв е тоя заек и защо ще бяга. Аз и обяснявам - абе нали заек като го оставиш хуква да изчезне нанякъде, а работата не бяга... Обаче тя не по поема и не поема. А е умна жена - работи в института по генетика на ориза. В това време Юлия се залива от смях. Аз и викам - чакай сега ти какво се хилиш на поговорката или на обясненията. Разбра ли я ? Тя ми вика - абе разбрах я, има си хас. Друг път пък Шуко-сан беше пътувала с автобус и аз реших да я светна за една по-скоро софийска мъдрост, а именно, че автобуса е като женското сърце - винаги има място за още един. Кое то тя за автобуса не знам дали разбра, но рече, че точно и нейното сърце винаги било отворено за нови приятели.

Но да се върнем при куфара. Приятели мои - винаги си подреждайте куфара в последната нощ. Това е абсолютна далавера. Освен изброените причини, аз имах и следната - че после така и така ще трябва да се приспособявам към часовата разлика ами по-добре да съм силно недоспал още отначало, че после когато легна при първата възможност да нямам проблем със заспиването. Между другото, на японски това състояние на неразположение от часовата разлика, за което ние нямаме специален термин се нарича джиса-боке -- образува се от думите за "време" и "глупак".

Включих се идеално във времето, без никакво спане или придремване, на сутринта към 7 часът събудих Илко и му показах готовите куфари. Големия излезе точно 20 кила, а ръчния 15. Отделно в джобовете на якето натиках какво що можах. След това Илко ме закара на летището и там приложихме номера дето приятелят ти държи ръчния багаж докато ти си чекваш нормалния. После стана интересно на металотърсача - рамката дето всички минават през нея и първо си изпразват джобовете. Моите джобове напълниха 2 ванички. Обаче машинката

продължаваше да пици. Съблякох се гол до кръста и пак. Най-накрая служителят се досети, че може би обувките ми са с метални бомбета. Събух ги и тях и най-сетне минах. Тия обувки ми ги бяха дали от института, така да се каже работни и явно са подкарали по един и същ стандарт и хора дето носят тежки сандъци и си ги изтървават по пръстите, така и рисърчърите в институтите.

При качването в самолета пък, нали има една машина която ти поема билета, прави нещо с него и пак го изплюва. Е точно на моя билет машината запечна нещо. Тутакси отнейде довтаса един енергичен чичо, който измъкна билета и пред учудения ми поглед го скъса тържествено на две. Викам си - а, сега нещо я втасахме. След което онзи тръгна някъде настрани към едни маси. Аз ходя след него като малко кученце, защото изобщо не разбирам какво става. Онзи взе един друг билет, връчи ми го тържествено и вика - господине вика, днеска нашата компания (т.е. Луфтханза) ви кани в бизнес класата. Аз примигвам на парцали и изобщо не мога да включа какво става и защо. Чичото като видя колко съм объркан, за да ми подсказе вика -- не се ли радваш бе ? Аз тогава вече се покопитих и викам -- еее, даааа, радвам се, мерси много ...

Така и си остана загадка дали машината вади случайни късметчета, дали пък просто като запечне това е късмета ти, дали е програмирана примерно на всеки 50 да дава такъв бонус ? Някой ако е чувал за подобна история - нека да обясни. Та значи пътувах си аз в бизнескласата единайсе часа и кусур и всичко беше много добре, защото там седалките освен че са по-широки имат и всякакви степени на свобода, и като лягаш назад не пречиш на задния, защото е оставено достатъчно място. По едно време бях легнал като на зъболекарски стол. Най-отдолу се вадеше някаква рамка на която си качваш и обувките, или там каквото е, края на краката. Направи ми впечатление обаче, че дори в бизнес класата електрониката беше много назад от това което беше електрониката две години по-рано в японския самолет и то в "економичната" класа. Аз не бях до прозореца, втори бях и отвреме на време се опитвах да надничам колкото може. До прозореца беше една лелка, германка, която през цялото време или спа или четеше вестници за козметичния бизнес. Имам предвид, че не беше просто ползвател ами професионалист в тая област. Всеки вече прегледан вестник беше смачкван с отвращение, или по-скоро безразличие и захвърлян на земята. Като пристигнахме, в краката и имаше цяла камара вестници, способни да поемат скока на Вал Килмър във филма "Светецът". Това възмутително, но което е по-възмутително, тя проспана излитането и кацането и нито веднъж не погледна навън. И за какво ги слагат такива хора до прозореца. Няма справедливост на тоя свят... както е казал Моканина.

Пристигнахме във Франкфурт и аз се заех с неприятната задача да чакам автобуса за хотела. Тъй като на някои автобуси спиращи покрай мен или нищо не

пишеше или пишеше двусмислено, аз питах всеки от тях за моя хотел. Но все не беше той. И така откарах цели 50 минути. Явно автобуса е бил на един час и съм изтървал предния с десетина минути. Докато чаках все се изкушавах от мисълта дали да не хвана пък такси, ако ще е 5-6 евро, какво толкоз, поне да има повече време за разглеждане. Добре, че не се изкуших. Като гледах после колко много е пътя, направо ми се зави свят. По пътя започнах да трупам първи впечатления. Най-напред природата ми се видя доста сива и суха, както впрочем е и в България по това време на годината. Няма нито бамбук, нито камелии, нито каквито и да било вечнозелени растения. Което както знаете придава един тъжен оттенък. После забелязах разни такива явления като например огромни камари строителни отпадъци или просто железни отпадъци, ей така изсипани в полето встрани от пътя. Пристигнах в хотела и проверих разписанието за следващия ден. Дадох ми картончета за вечеря и закуска. Стаята трябва да кажа беше абсолютно спартанска история. Вярно голяма на площ, но откъм обзавеждане напомняше повече на студентско общежитие, или поне това което е останало в моите спомени за българско общежитие. Имаше надписи призоваващи да се пести водата и тока. Такива надписи видях за сефте в Китай и ми прозвучаха много негостоприемно. Имаше кой знае защо и два водомера в банята. Може би човек да се контролира колко пести. Да ви кажа за ваната. Значи ако си представим една нормална голяма българска вана, обикновено японската вана има същата дълбочина, че и повече, но два пъти по малка дължина. Тая немска вана (не знам дали е правило) пък беше българска дължина, но два пъти по малка дълбочина. За немското легло, ще се въздържа от коментар понеже друг класик (Джером К. Джером) го е описал вече. С възглавниците дето се чудеше за завиване ли са или какво.. Тръгнах по най-бързия начин да правя разглеждане на Франкфурт. Питам на рецепцията -- как да стигна до центъра и по-специално до там дето има какво да се гледа и снима. Те ми викат - аааа, готово господине, няма проблеми, ето тука туровете, кога тръгват, ще ви разходи автобус за 43 евро само. Аз питам - ама от тоя автобус слиза ли се да се разглежда или само се возиш. Те викат - само се возиш. Ееее, това не е интересно, казвам, ами може ли да се оправя сам, да ми обясните какво да хвана, метро влак, нещо в този дух и да стигна и колко пари ще отидат. Те викат - А, ще ви трябват няколко евро за натам и няколко за обратно, обаче за човек дето никога не е бил, не вярвам да се оправите. Аз им казах, че съм бил в Пекин и съм стигнал до Тянь-нън-мънския площад в много по-трудна обстановка, дето никой не знае английски, и съответно никакви такива надписи няма. Тогава те извадиха и ми подариха карта която обхващаше района дето сме и района дето отивам и ми означиха точките на прекачване на превозните средства. Оказа се, че не било толкоз трудно. Тръгнах за към гарата. По пътя констатирах колко са мръсни улиците. Тука феновете на

Германия, сигурно ще кажат, че той Франкфурт си е така, ама другите градове не са така. Може може. Не знам за другите, ама Франкфурт си беше доста мръсен за мойта извинете за повторението изтънчена душа. Същите отзиви постъпиха и за Италия, от нашенци прибиращи се от Япония през Милано [3]. Като се качих във влака ми направи впечатление няколко неща. Самия вагон като външен и вътрешен вид имаше доста стар и захабен вид. Вътре имаше всякакви графити по стените му. Пода му определено беше много мръсен издраскан, прашен. Имаше и скъсани седалки. И тук е мястото да погледнете как изглежда отвътре японския влак [4] <http://\eclipsemasters.com\japan\densha.jpg>] Другото което ми направи впечатление е, никой не спеше. В японския влак всичко живо уплътнява времето спейки, и трябва да кажа, чужденците много бързо усвояват този челен опит, както и уменията да се събуждат точно на време. Дали още там, дали сетне в града ми направи впечатление и друго - че хората не се притесняваха открито да се заглеждат в мен, нито пък отклоняваха поглед аз ако съм се загледал. Разходката из града не беше свързана с кой знае какъв възторг. Не можах да се кача на високите сгради поради липса на време, макар че исках. Свертката обаче с картички показващи забележителностите на града показва, че съм видял 90% от забележителностите. Видях и няколко просещи хора. За разлика от България където просяците са или недъгави или деца или майки с деца, тука всички си бяха навид нормални здрави мъже. В Япония за 2 години не видях никой да проси. Имаше и един младеж с фотоапарат и истинска лама, който ме впечатли. Продавачите на зеленчуци по сергиите се оказаха предимно турци, защото в промеждутъците когато не канеха майне дамен унд херен, но най-вече дамен, си говореха на турски помежду си. Влязох с изследователска цел в няколко магазина. В магазина за електроника всичко изглеждаше като извадено от музея. Ще ме извините ако ме лъже паметта, но май не се предполагаше, че може да включваш и барникаш уредбите. В магазина за шоколади, имаше голямо разнообразие, но цената хич не ми хареса. В магазина дето изобилстваше от разни канцеларски изделия си рекох - я да видим сега къде е Европа в областта на химикалките, може би аз просто не съм виждал какво има и затова наивно си мисля, че само японските са върха. Поогледах, поогледах - пълна скръб. По едно време нещо по-изпипано ми хвана окото, завтекох се, вземам, гледам - мейд ин джапан. Е ясно, рекох си.

Ходейки из града ми се появи и едно усещане, което после се повтори първите дни в Канада, а именно, че аз съм в очите на другите хора най-обикновен бял човек, един от тях може би, когато ако го запитат нещо на родния си език се предполага, че ще отговори тутакси, щото досущ прилича на местен. Като ходи човек из Япония, хем от една страна забравя, че е бял и като види тук-там други бели (или черни) хора и си вика - а, тоя нещо не е на място, хем от друга страна

където и да влезеш си знаеш, че отдалеч ти личи, че не си местен и следователно се предполага, че не знаеш и капка от езика. Следователно хората ще бъдат внимателни, ще се опитат да ти обяснят, да ти помогнат да разбереш каквото те интересува. И като връх на всичко ти все пак знаеш малко думи, които може с гордост да употребиш, пък и японците да се зарадват как белия човек се е напънал да научи толкоз.

Много старателно оглеждах немците около мене и 99% от слушайте си виках - е, тоя пък сега направо минава за истински българин. Това е положението - немците направо са си като нас.

Върнах се в хотела успешно хващайки верните "ес-бан" и се включих във вечерята - шведска маса. Имаше добър избор и количество и тази вечеря и последвалата закуска позамазаха впечатлението от спартанската стая и призивите за икономии. На другия ден си хванах в рейса колкото там бях изчислил, че е добре и се озовах пак на летището. Опитите ми да се справя с една машина за бърз чек-ин се оказаха безуспешни и след като извиках помощ се оказа, че не можело, щото моя билет бил отдругаде, отвчера или нещо от сорта. Така че се наредих на една от големите опашки. И тук започна да ме гложди страх защото ме бяха предупредили, [5] че немците са много педантични за ръчния багаж и повече от 7 кила никога няма да пуснат. Хубаво ама сега нямаше как да направя номера с приятеля дето ти държи ръчния багаж. Започнах да оглеждам служителите. Кой ли ще е по-милостив, небрежен, ларж, поне една от тия добродетели. Обаче нямаше никакви признаци за такива добродетели. Накрая си избрах един младеж с леко обратен вид. Викам си -- аха, току виж съм му станал симпатичен на тоя и ръчния багаж минал в суматохата. Да, ама не! [6] Като се разбрахме за място до прозореца, младежът вика - а носите ли допълнителен багаж. Аз му викам - не какъв допълнителен всичко съм си чекнал още в Токио. Той вика - ами тва кво е. Викам ами какво - тва е ръчния багаж, той не е допълнителен. Той без да се трогне казва - я го сложете тука на кантара. Слагам го аз и на цифровия екран почва да мига - ту 15кг, ту 14.5кг, ту пак 15 - колебае се в тоя интервал. Младежът вика - Аааа, така не може. Аз се правя на глупав и примигвам насреща му. Е, не може вика - какви са тия 15 кила, само седем е разрешено. Аз му викам - ама моля ви се сега. Той обаче непреклонен, вика - какво ми се молите, айде разбирам да беше с едно-две кила отгоре, да си затворя очите, ама вие сте тръгнали с 15 кила ръчен багаж. На мен ми дойде на върха на устата да претендирам, че отвреме на време показва 14.5кг кантара, ама съобразих, че не е това верния подход и казвам - ама това са ценни неща, не можех да ги сложа в другия багаж. Той вика - ще го чекнете сега и готово. Викам - как готово, това са чупливи неща, искаш ли сега тука да ги извадя. Той вика - какви и аз му изреждам - DVD-RAM/R burner, CD burner, video camera, 160Gb hard

disk, зарядни устройства.... Препотих се неznam колко пъти. Ама направо не виждах никакво друго решение. Щото нашенци [5] бяха пращали по пощата, ама пък аз тези работи ако ги пратя по пощата все едно да ги хвърля на боклука, те ще ги направят на сол по пътя. И така по едно време младежът повтаряше - ама не може така, а аз повтарях, че и аз не може. Добре, че той се сети как да излезем от патовата ситуация, та се завтече да пита шефа. Като се върна ми залепи някаква особена бележка на куфара и каза, че шефа казал, че тука минавам, по-нататък ще се разправят с мене. Тръгнах аз по-нататък, разкъсан от противоречие дали да махна бележката, дали пък да не я пипам, че те сигурно и без друго са сигнализирали за кой пътник става дума, и само може да се натреса още повече. Накрая реших да съм примерен и да не я махам.

Прозаично отклонение: миналия уикенд ходихме с французина Гийом до Монреал. За целта наехме кола под наем. Колата беше много добре, шевролет-малибу с работещ климатик - една от най-важните екстри. На това пътуване ще се върнем по-нататък, обаче за какво ми беше думата - за това, че в Канада човек може да види твърде много живи и умрели животни. Пътувайки между градовете, което е стотици километри сред гори и полета, много често по шосето се забелязват премазани животни, някой от които дори не може да се разбере какви са. Според осведомени източници [7] много били разпространени енотите (миещи мечки), както и скунксовете. И действително, на два пъти преминавахме покрай петна на пътя които някак вкарваха в колата смрад, траеща поне 10 минути. Предполагам, че са били доста изветрели, защото според същия осведомен източник, когато са пресни, вонята отшумява много по-бавно. На отиване беше -- това което ме шашна най-много - цяла целеничка млада сърна блъсната може би преди ден-два лежеше на пътя. Грозна гледка. Зачудих се - абе какви са тия хора - да блъсне сърна, явно без да иска, но защо после да не я прибере ? Колко луканка е това. На връщане пък, по тъмно, съзряхме костенурка пресичаща бавно шосето. Беше пресякла почти цялата наша половина, така че не беше трудно да я избегнем. Замислих се - гледай каква нелепост можеше да се случи - да живееш 250 години, през това време се създава Канада, строят се пътища, появяват се коли и една хубава вечер като тръгнеш кротко да си пресичаш шосето, някакви копелдаци да минат с кола отгоре ти, щото не те видели. Но слава богу, размина се. Трябва да кажа още, че навред из градовете гъмжи от катерички. Не само по парковете, но и в градинките пред къщите - навред. И понеже са нещо ежедневно, народа хич не им се радва чак толкова както нас в България когато видим катеричка. Лично аз не съм виждал еноти да ровят из кофите за боклук, но твърди се, [7] че и това било най-тривиална гледка. От друга страна Гийом каза, че бил видял в Канада най-различни красиви и странни птици.

Дори успя да ми покаже в Монреал една такава - с размери на скорец, обаче с чудни цветове. Научния термин не беше ли - оперение.

.....

Отивам аз да ми проверяват багажа, минава си стандартно през рентгена и таман вече най-наивно си мислех, че никой не е забелязал бележката на която пише "свръхбагаж - 15кг" или нещо от сорта и кротко се канех да си продължа... някой вика о-о-о чакайте мистър, отваряйте да гледаме какво има вътре. Отварям аз, те извадиха някои предмети по техен избор, в който не видях никаква логика и ги пуснаха отделно на рентгена, където бавно старателно и задълбочено ги изследваха. Това бяха ди-ви-ди записвачката, си-ди записвачката и чисто новия неразпечатан от опаковката харддиск 160Гб. Чантичката в която беше видеокамерата, дори не я разкопчаха да видят какво има вътре. Разровиха най-старателно целия куфар, така че после срещнах известни трудности да натикам всичко. Но преди това имаше още една проверка. Както си беше отворен куфара и нещата нахвърляни вътре ме накараха да го взема и ме заведоха в някаква стаичка оборудвана със специални съоръжения, за претърсване. Аз почти се почувствах поласкан, че съм влязъл там дето само сериозни терористи влизат, но страхът, че най-накрая ще ми треснат една солидна глоба за свръхбагаж, не ми даваше да се отпусна. Съоръженията не мога да ги опиша, защото не ми беше акъла в това да ги запомням, но едно все пак ми е останало - приличаше на някакво много сериозно футуристично оръжие, достойно само за Арнолд Шварценегер, с диаметър около 20 сантиметра и около 60 сантиметра дълго, с дръжки отзад и някакъв детектор отпред, затворен зад стъклен капак. При работа съоръжението издаваше звук като прахосмукачка. Не видях обаче никакви дупки за засмукване или издухване. Странна работа. Едната ми хипотеза е, че може би наистина засмуква и анализира въздуха, за взривни вещества, по точно молекулите им, а другата хипотеза е, че може би апаратурата която детектира нещо си, иска здраво охлаждане, т.е. вентилатор. След като провериха пак това онова, но далеч не всичко, най-сетне мирясаха и ми казаха това е сър, можете да прибирате. Размина се без плащане. Тръгнах към гейта. Оказа се, че в тоя самолет не се влиза от ръкав. И то както съм чувал си е редовно явление за самолетите за България. Как да е, най-сетне влизам в самолета, намирам си мястото, а на него седи някъв дядо. И докато се чудех "сумимасен" ли да викам или "иксюзми", той проговори първи - Ааа, да не би да съм ви седнал на мястото ? Викам - ами да, така изглежда. Той се поогледа па вика - а, той празен ва, сядай кадет' намериш. Човека беше добронамерен и аз с японско неудобство рекох - ама то не е редно така. Тогава той се премести, а не след дълго аз разбрах колко е бил прав - самолета си остана почти празен. Пътувахме почти само над облаци. По едно време се показаха някакви планини и аз ги снимах,

обаче хърватски ли бяха не знам. Успях да констатирам, че ако бях в "е"кономичната класа в предния самолет и ако седалките бяха същите, щях да се схвана твърде зле. Теснотия и настрани и напред, а ако предния човек си пусне облегалката, направо те блокира. Ти ако си пуснеш облегалката, задния почва да сумти и да я бутва с колене.

Преди да се приземим констатирах това което сигурно всеки от вас някога е констатирал - колко жалко изглежда софийското летище. Буквално като селска писта край фермата. Имаше кацнали всичко на всичко 4-5 самолета, от които един чешки и 2-3 руски. В автобусчето забелязах 2-ма японци и много ми се искаше да ги питам, къде са тръгнали тъдява. В интерес на истината помещенията дето си чакаш багажа правеха впечатление на чисти и нови, но скромните размери, за да не кажа микро-размерите на залите, вдъхват чувство, че си някъде много далеч на г... на географията където никой не напирва да отиде, а просто малцина се връщат.

Утре отиваме с един канадец - Андрю и познатия ви Гийом в САЩ. Оказа се, че географски съвсем близо до нас се намира националният парк Adirondacks който бил най-големия национален парк в щатите с площ по-голяма от Големия каньон, Йосемити, и още три други взети заедно.

Ако ми остане време ще опиша как сме изкарвали. Засега само едно искам да вметна - като си говорехме с Гийом, че аз имам виза за САЩ, а пък той имал паспорт за който не трябвало виза (демек френски) и изведнъж Андрю зададе следния, дословно превеждам въпрос : А каква е разликата между паспорт и виза ??? Правете си изводи колко безметежно си живеят тия хора. Той обикновено минавал границата с шофьорска книжка.

...но да се върнем додето бяхме стигнали. Завръщането в Родината.

После дадох документи за виза, обещаха ми да дойде след 2 седмици и тогава имаше период в които бях спокоен. Обикаляхме с Албена с колата насам натам.

След което вместо виза дойде медицинско. Което трябва да направиш в специална поликлиника, срещу 120 лева, тя да изпрати резултатите до Виена, а оттам пак до Букурещ. Очертаваше се да не хвана самолета на 30 април. Юрнах се и правих тва медицинско един ден (беше петък), вместо да си гледам кефа със семейството. Междувременно от консулството изискаха паспорта ми обратно от Букурещ в София с цел да мога да ходя лично с него в Букурещ, за по-бързо ??? Аз им викам - абе нали ми казахте виза да чакам а не медицинско - те ми викат - аааа, как така вие не сте прочели кво пише в сайта - за работа винаги трябва. На маймуна ме направиха. Вечерта аз сядам да прочета по старателно сайта и какво да видя - медицинско се иска ако си бил последните 6 месеца в едни кои си страни

- вкл. България, но ако си бил в Япония например - не се иска. В това време медицинското ми вече патува с DHL към Виена а колко ще седи там - НИКОЙ не знае. Отивам на другия ден в консулството и обяснявам. А там кокошката - абсолютно некадърна - вика ааа ами то това е ако сте били в Канада... Аз и показвам разпечатания текст. Тя вика -- ааа, ама вие сте български гражданин, не Японски. Аз пак и показвам текста, че пише - пребивавал а не "гражданство". Най сетне миряса. Ходих писах факс и го пуснахме. След което най хладнокръвно ми обяснява, че тоя факс щели да го видят в Букурещ вдругиден, защото били много претрупани. Аз и викам - ами обади им се да го видят. Хеле обади се... Не, не е искала пари, ако тва си мислиш. Едно друго момче пробва и се разбра, че е просто една глупава кокошка. На следващия ден става ясно, че можело да мина и без медицинско (а мен вече ме облъчиха на ренген). Хубаво ама паспорта ми не е там а в София. Кокошката ми се обажда и вика - пращай го (беше вторник) за твоя сметка, защото в четвъртък посланика идва насам - ще го донесат твоя паспорт. Аз и викам - ама ще стане ли така - тя вика ще стане - след всичко което ви се случи... А в сряда имаше служебен куриер от София за Букурещ (но пристига чак четвъртък). Моя паспорт пристигнал с DHL в сряда около 14:30 следобед. Никой не скочил да го оправи. В четвъртък аз се обаждам и вика - абе какво става. Отговор - ами нищо не става, не са го оправили още вашия паспорт. Еми кога ще дойде - еми когато има куриер, евентуално в петък да тръгне и да дойде в понеделник...

Аз този въпросен четвъртък ми беше последния срок да си взема билет да летя в понеделник. Това беше пропаднало вече, но се очертаваше да пропадне и следващата резервация - да платя във вторник. Защото онази вика - ами те чакат да се съберат повече паспорти и тогава. А началото на май беше почивна седмица в България и DHL спира и тур. агенциите също спират. На другото момче направо му беше казала - ами кажете на вашия работодател, че по рано от 15-ти няма да сте там. УЖАС. Пак писах факс и за резервен вариант открих, че UPS ще работи да евентуално да го вземе в петък за моя сметка и да ми го донесе във вторник. В петък около обед онази се обади, че са кандисали и са пратили паспортите и ще пристигнат в понеделник. Явно и факса е помогнал щото иначе се твърдеше, че 2 паспорта не са достатъчни за една пратка.

Некадърност, безумие и безочливост и в софийското консулство и в Букурещкото посолство.

Как пътувах до Канада

Цялата рода ме изпрати на летището както си му е реда. В чакалнята, по някое време се появи известната ни певица Йорданка Христова. С тъмно синя копринена рокля. Абе гранд-дама си е най-точната дума. Без да е нещо надута, просто човек с голям размах. Пътуването до Прага мина без нещо което да съм запомнил. На пражкото летище вече стана ясно колко е голяма българската тумба. Точно както ми бяха казали в агенцията откъдето купувахме билета - нямаш проблеми с хотела - вървиш където върви българската тумба. Две баби от тумбата са залепиха за мен, да им превеждам къде какво се иска и какво следва по-нататък. Отиваха при децата си в Монреал. Оказа се, че трябва да си получим куфарите след което да ги пребутаме с колички до багажното и чак след това да си търсим рейса за хотела. На другия ден си получавах куфарите и ги чеквах вече за Монреал. Вероятно тия мерки са влезли след "събитията" от 11-ти. Още при тия придвижвания Йорданка си влезе в ролята на организатор на групата. Примерно разговаря с някой чиновник за куфарите, след което се обръща назад и превежда на български каквото са и казали. По причини които така и не разбрах, повечето хора бяха групирани в двойки - с един документ да си получават после багажа. Това създаде малко паника на другия ден, щото едната от две такива баби си взела багажа и отишла да поседне някъде си, а другата идва след това и се чуди защо нищо не и дават. Сериозно се беше уплашила, ама намерихме първата и решихме случая. Но да се върна на първия ден. След като дадохме багажа отидохме да чакаме рейса. Двете баби бяха изключително добре подготвени. Децата им бяха пратили подробни инструкции, от сорта на - като излезете от летището под открито небе, вървите 20 метра право напред, пресичате една улица и се озовавате на островче за чакане на рейсове. Това не е вашето островче. Продължавате още напред, пресичате още една улица и спирате на второто островче. Обръщате се надясно и вървите около 50 метра. Там улицата която ви е отляво, завива наляво а пред вас трябва да има стълб на който има разписанието и да пише "Кладно". Кладно е името на мястото където се намира хотела. Инструкциите бяха брилянтни - сам човек в тъмна нощ би се оправил. А сега бяхме около 20 човека тумба, подвикващи на български, озъртащи се и коментиращи - кладно, кладно...

Намерихме го и се оказа, че има да чакаме доста - над час и половина. Аз с вече познатите ми баби седнах на една пейка и те ми разказваха колко е готин живота в Канада и по специално в Монреал. Те отиваха за първи път, ама децата им бяха разказвали доста. Впоследствие се оказа, че има родители дето отиват за втори-трети и повече пъти и бяха доста фамилиарни с пътуването и с Канада. Абе все едно междуградския рейс от село Опан, Старозагорско, вози баби и дядовци да нагледат децата и внуците в града. Само че вместо сланина, орехи, домати и друга селскостопанска продукция, носеха най-вече книги. Имаше баби с

такива тежки денкове с книги, че сами не можеха да ги сложат на количката, да не говорим за носене.

Когато рейса за Кладно дойде, се оказа че е много "мини" - примерно 15 души се натикахме вътре, ама капацитета му беше или за толкова или за по-малко. Йорданка остана долу подобно капитана на Титаник, който не бърза да се спасява. Вратите бяха отворени и ние в рейса чувахме какво се разправяха отвън. От дума на дума се появи няква лимузина - такси, в която нашия капитан влезе след като получи потвърждение, че това си е техен проблем и никой няма да им плаща допълнително. Докато пътувахме натам, започна да ми се върти мисълта дали не може да съберем по един долар на калпак за шофьора да ни разходи малко из Прага. Обаче прецених, че аудиторията няма да възприеме това предложение като нещо рационално и си затряях. После всички се изтърсихме на рецепцията, където Йорданка проучи всичко, обърна се към групата и с висок и ясен глас (знаете го) обясни, че вечерята е еди къде си, в еди колко си часа, закуската в друга зала на сутринта, както и кога тръгва автобуса обратно за летището. Аз все още имах някакви надежди за Прага, пък и нали помнех как успях да видя това онова от Франкфурт, викам - а, има ли мераклии да идем до Прага. Мераклии направо си нямаше, с изключение на една докторка, Росица, тръгнала при брат си в Ню Йорк, да се явява на американските приравнителни изпити за лекари. След като оставихме багажа се отправихме към спирката на автобусите за Центъра на прага. На спирката имаше много подробно разписание с много ситни букви от което нищо не можеше да се разбере. Разгеле появи се някъв гражданин на колело, който обясни, че най-скорошния рейс е след час и половина. Като сметнахме и пътя натам и обратно се оказа, че изтърваваме вечерята, което беше разбира се недопустимо и така Прага си остана невидяна. Видяхме само съвсем близките околности в които имаше една катедрала, и което много ме учуди - в съвсем светло време, макар и вечер, улиците бяха толкова пусти, все едно, че са евакуирали населението. Или пък се е изнесло да гледа мач на местните ЦСКА и Левски. На вечерята Йорданка пак беше в стихията си - помагаше наляво и надясно. Примерно някой вика - ама то няма ли бира. А тя му казва - как ще няма бира в Чехия бе, кажи му на сервитьора - "уан биър плийз !". Бяхме на една маса, та успяхме да обсъдим трагичното положение на съвременните български поп изпълнители, които макар и да са добри, у нас не могат да получат каквото им се полага, а навън никой няма да им позволи да пробият. Най-общо казано мафията и евреите държели тоя бизнес. Споменахме и руския детски :) дует Тату, който беше прокламиран скоро преди това в Слави Трифоновото шоу. "Въздух под налягане" е най-слабия лаф, който капитана употреби за тия двете. Тя отиваше в Ню Йорк при роднини. Изобщо тумбата беше горе долу наполовина за Ню Йорк и за Монреал. Самолетите ни тръгваха по едно

и също време, кажи речи. На другия ден, на летището имаше едно изпълнение което ме учуди с безполезността си. Още в залата, се минава покрай едни маси, където служителите ти проверяват ръчния багаж и ти слагат една табелка на него. Мен ме накараха да пусна видеокамерата, да се види, че работи, да не би да е нещо друго. Накрая забравиха да ми дадат бележка. Аз дори не бях забелязал. Но тъй като после помагах на много баби да си чекнат големите куфари (да ги сложат на лентата) и те ми викат - абе къде ти е бележката. Гледам - всички имат табелки за проверен ръчен багаж, а аз дето толкова ме ровиха - нямам. Рекох им -- а, ами то това е само за красота, какъв смисъл има. Нали сега след като сме проверени може да си пъкнем каквото си искаме в багажите. Защото - повтарям, ние си бяхме още преди паспортния контрол. Оказах се прав. Никой нищо не ми рече. В самолета, един дядо, който беше печен в пътуванията, отиваше за 4-5-ти път при децата в Монреал, ми рече -- младежо ти ще успееш. Ей така като те гледам, казва, няма да имаш проблеми да успееш в Канада. Дано познае.

Пътуването мина добре. Вече са ми избледнели спомените, ама май не бях до прозореца, а до пътеката. Посредата нямаше никой. Най-гадно е да си посредата и двама да те ръчкат от двете страни. В Монреал има две летища. Едното се казва Дорвал, което ми звучи като Торбалан, а другото Мирабел, което звучи като име на тайфун. Ние бяхме за Дорвал. Тука моите две приятелки от предния ден -- бабите, ми бяха обещали, че техните деца ще ми помогнат да ме упътят как да си намеря пътя за влака. Да, ама не било писано така. По едно време се озовахме в имиграционния отдел, където всеки влиза поединично в една от многото стаички. Влязох и аз и една пълнобузеста млада служителка почна да ме разпитва към съм и за какво се боря. За социализъм и комунизъм е правилния отговор (тоест беше) в българската народна армия, когато стар войник пита млад. Аз не го казах това тука, и добре направих, защото впоследствие се видя, че те били много по-напред в тая насока. Та значи каката започна първо на френски, ама аз и казах, че не знам. Тогава тя мина на английски подобно на компютър дето му е все тая дали е с френски уиндоус или с английски. След като ме оправи, подписа и подпечата, ми каза да продължавам. Уж не беше минало много време. Като се озовах в залата дето се въртят куфарите - гледам, гледам - никакви познати физиономии. Нито печения дядо, нито бабите и техните услужливи деца, нито бабите на които вдигах багажа, нито други случайни физиономии които помнех. Това го преглътнах как е да е. Обаче и куфарите ми никакви ги няма. Спомних си какво ми викаше Църи[8] -- не пътувай с Луфтханза -- ще ти изгубят куфара. Добре ама това не е Луфтханза. Гледам по светлинните табла - скоро името на нашия полет изчезна. Беше минало около полвин час в озъртане и чакане. А ми се стори много повече. Когато надписа изчезна, за пръв път ми мина през ума, че

може би аз не съм преди а след всички останали и то толкова след, че никой вече не е останал, нито куфари. Хванах един униформен и му викам - абе няма ми куфара. Той вика - ми от кой полет. От тоя. Я виж казва еееийй там до стената дето са наредени 5-6 куфара да не е и твоя там. Отивам, гледам - точно така, тука е. взех куфара и излизам да търся рейсчето което щяло да ме закара безплатно до гарата. Денис, аспирантът от същата лаборатория с който разменихме няколко е-майли относно мойто пътуване ме беше предупредил, че намирането на това рейсче е малко въпрос на късмет (a little bit tricky). Затова още отначало се завтекох да питам наред. Питам поне 10-тина шофьора на различни спиращи и отминаващи рейсчета. Най-накрая вече бях убеден, че съм застанал където трябва. То обаче все не идваше. Спираха какви ли не други на същата спирка, вече по трети и четвърти път и вече се познавахме, щото аз всеки от тях бях питал поне по веднъж. Трябва да мина около час. Нямахше къде да се седне и беше хладно. По едно време се появи униформен служител и ме пита какво чакам. Аз му казах. Той се обади по радиостанцията и рече, че след 10 минути щяло да дойде рейсчето - да съм нямал грижи. За щастие, той се навърташе наоколо и после, та стана свидетел как и след половин час нищо не беше дошло. Когато мина 1 час от първия ни разговор, той рече, че това вече е излагация и последвалото му обаждане беше доста по-разпалено от предните. Пак му обещаха след 10 минути и разбира се пак не дойде. Когато най-сетне дойде, бях уморен, пищисан и безкрайно разочарован от това първо съприкосновение с канадската действителност. Шофьора на автобуса пък започна да ме разпитва за пари. Викам какви пари бе, нали е безплатно. Той вика - е да, ама рейса принадлежи на железопътната компания и тя те вози в него безплатно ако си си купил билет за влака. Аз му викам - абе какъв билет за влака аз сега кацам за сефте в Канада, ти ми искаш билет за влака дето не си ме закарал до него. Той вика - еее, ми трябвало да си направиш резервация. Абе каква резервация, му викам аз, като идвам от Европа бе хей ! Ами аз, вика отде да съм сигурен, че отиваш на влака. Еми викам ела да видиш, че ще си купя билет за влака. Тоя отговор явно не го задоволи напълно, но като видя, че с мен не се излиза на глава, измърмори нещо в дух - айде от мен да мине. Социализъм !!!

Гарата поне правеше приятно впечатление. Чисто просторно, почти празно. Билета ми струваше цели 75 долара и имаше да чакам поне един час. Заради историята с автобуса, изтървах предния влак. Най-приятно ме изненада наличието на компютърен терминал в залата за чакане, на който човек пуска стотинки и си работи в Интернет колкото време отговаря на стотинките. Обадих се на Албена да кажа докъде съм стигнал. От летището, като сменях пари ми бяха пробутали една телефонна карта. Обадих се на Денис по телефона с кой

влак ще идвам. Той каза - няма проблеми - ще те вземем от гарата. Във влака, си спомням две неща - беше ми студено и брах страхове за куфара. Уредника или там какъвто се води ми го взе от ръцете още на влизане и го сложи там в едно специално отделение. Където впрочем всеки преминаващ може да си го грабне и да си продължи по пътя. В Канада уж не се краде, като у нас, но все пак се краде. На Гиом му бяха скъсали веригата на колелото и го откраднаха. Той е французин, за него става дума и по-нататък. Случката беше следната: взехме кола под наем, за да ходим до Монреал в почивните дни. Обаче я взехме в петък следобед по светло и си оставихме колелетата пред агенцията. После се зачудихме какво да правим, как да изпробваме колата, никой от нас не беше карал кола с автоматични скорости. Като погледнахме картата, аз му рекох - я дай да идем до Smiths Falls, съдейки по името на тоя град, сигурно има някакви водопади там, ще ги видим. Пътят беше 100-тина километра, отидохме. Оказа се, че няма никакви водопади. Бяхме спрели на един макдоналдс да се подкрепим и изведнъж дойде полицейска кола с две полицайки. Решили и те да хапнат по някое кюфте. Отивам при тях и викам, извинете къде ви са тука водопадите? Те се смеят - нямало никакви водопади, само името било така. Ама има хубав парк - ето натам като карате, ще видите един самолет и по това ще го познаете. Така ми обясниха. Наистина хубав парк с езеро, цветя и дори нещо като водопад. По-скоро бент, но минимум 2 метра висок. Самолетът беше боядисан в жълто, някакъв отпреди 60 години модел, сложен на пилон. А над паркинга се извисяваше местната водонапорна кула. Тия кули ги има във всеки град и доколкото разбирам са най-вече за целите на пожарната охрана. Обикновено на тях е изписано с големи букви името на града. На тази пишеше -- "Смитс Фолс - шоколадовата столица на Онтарио". Върнахме се по тъмно в Кингсън, след това гледахме нещо филм у Гиом и накрая се прибрах. Таман си легнах в леглото и една мисъл ме жулна -- ами колелетата ? Беше към 11 и полвина вечерта. Обадох се на Гиом и викам - забравихме колелетата бе ! Той вика - да мисля, че не е добра идея да ги оставяме там. А нито неговото беше негово, нито моето - мое. И двете бяха на Денис, само че мойто по-хубаво и съответно с по-дебела верига. Срегнахме се след 10 минути и тръгнахме натам. Отиваме и какво да видим -- мойто колело си седи, а от Гиомовото - само скъсаната верига. Той взе да псува на френски, а на английски каквото казваше, за да съм и аз в течение на чувствата му, се свеждаше до следното - какви хора, какви хора...само да ми паднат... Разходихме се малко из града - белким го видим случайно. Не щеш ли - точно пред денонощния магазин имаше едно колело паркирано, бяло на цвят, за мен си беше направо същото. При това отключено !!! Гиом го гледа, души, изследва и накрая с тъжен вид дойде при мен (аз седях по-настрани за да не предизвикваме подозрение) и въздишайки вика - не съм сигурен. Аз като тъмен балкански субект

му викам - ами взимай го тогава. Но не го взе. Впоследствие така направихме комбинацията - аз купих едно старо (за 30 долара) колело - пистов бегач и го дадох на Гиом, който имаше още 2 месеца да седи в Канада. през това време аз карах Денисовото, а след като Гиом си замина за Франция карах за кратко време мойто. После румънеца Георге, си намери работа в щатите. Докато му помагал за багажа Денис му предложил да му купи колелото. Защото пък неговите братовчеди от Германия щяха да идват на гости, та да има какво да карат. Впоследствие той ми предложи трампа - да вземе мойто за братовчедите пък мое да стане Георгевото. Така и стана и добре, че така стана, защото то е с гуми с добър грайфер. С другото щях да съм се утрепал в тия снегове и ледове през зимата. Това беше лирично отклонение.

Та значи пристигнах аз на Кингстънската гара и там никой не ме чакаше. Това още повече ме подтисна. Взех да чакам. Беше тъмно още от времето докато пътуваше влака. По някое време гледам на стъклото се чука. Не знам защо тази врата се отваряше само отвътре. Отидох да отворя и какво да видя - двама засмени младежи - единия рус, другия по-мургав с черна къдрава коса. Първия се оказа Стефан, а втория -- самия Денис -- дете на германка и бангладешец, но роден в Канада. Стефан май също имаше нещо немско в произхода си щото впоследствие ходихме в немското посолство да му оправяме нещо немския паспорт. И двамата аспиранти. Качихме се в огромния за мойте разбирания Крайслер на Денис. Големия ми куфар направо беше самотен в още по-големия багажник. Първо спряхме да похапнем в някакво арабско заведение, където кълцаха дюнер кебап. После отидохме у тях. У тях ми се видя доста разхвърляно и запуснато. Из предверието, се мотаеха всевъзможни обувки. Всеки се събува където му падне а понякога и изобщо не се събува. Мен ме настаниха да спя на един зелен диван в хола - тоест стаята в която се озоваваш най-напред. Целия беше в косми от котарака Тристен, който аз много дълго мислех, че е Кристин. Просто тъй го чувах. Пише се Tristan. Оранжев и много добър. Никога не драще, нито пикае из къщи. Общо взето живее си навънка човека, а като не му достига яденето, идва на терасата и почва да мяучи. Който го чуе му отваря вратата, той влиза в важна походка, отива там където са му заредили паничка с "Уискас", хапва 5-6 хапки и пак така тържествено си тръгва обратно. Ако си затворил междуременно вратата, по някакви причини, пак мяучи, да му отвориш. Един вид, не се мотка излишно вътре, да досажда. Освен по нощите, когато най-редовно обичаше да се намести някъде връз мене.

Канадците прочее наричат тия дивани "футон" защото по неведом начин първичния японски смисъл на думата е бил изкилифинчен. Там преживях 10-тина дена, докато търсехме апартамент за мен. Спомням си първите ми впечатления - огромните хладилници и печки, градът напомнящ на каубойските филми от едно

време и изобщо, навяващ чувство, че си се озовал в миналото. Не знам защо точно. Дали заради това, че има често необлицовани сгради с червени тухли... не знам. В началото много ми правеше впечатление и какви коли- гробници се движат. Целите в ръжда и дупки. Такова нещо няма в Япония. Кола на 8-9 години там се подарява, ако има мераклия да я вземе. Не се продава. Или се изхвърля много по-рано. Търсенето на апартамент, направо си беше подтискаща работа. Всичко което виждах беше безкрайно старо, вехто, захабено... И сега където съм, кухненските шкафчета са такива, че и по бабите си по наште села трудно може да намерите такива. Най-общо се лутахме между два основни типа апартамента. В единия случай - той се води ергенски, още от вратата влизаш в единствената стая, която е хол, кухня и спалня едновременно. В другия случай пък - има две съвсем отделни стаи и трета -кухня. Е, хубаво, едната за живеене, а другата за какво да я плащам ? Един италианец предлагаше такъв в приземен етаж - земята ти е на нивото на погледа като си вътре.. Един евреин пък предлагаше от първия тип. Само двамата хазяи тия помня сега, но имаше и други които се оказваха не просто канадци ами - кой дошъл преди 20 години, кой дедите му били български евреи... Имаше един, който ми поиска по факс молба, плюс разни данни - какво и къде работя... в тая кооперация видите ли се държало да са само изискани хора. Каза, че ще се съветва с брат си за моята кандидатура. Може би не съм бил достатъчно изискан защото кандидатурата ми не беше приета. А може би този беше идиот. На едно място, като отидохме, се домъкна и една мадама, студентка. И после как стана, докато аз се чудех и вътрешно кипях от възмущение от скапаните кухненски и други шкафове, тя взе, че отсече - ами на мен тоя апартамент ми трябва - вземам го. След което на мене изведнъж същия тоя смотан апартамент взе да ми изглежда много приемлив, и макар и кофти, все пак най-доброто досега и прочие.. :) Ама беше късно. Спомням си един в който имаше хазайка и тийнерджърния и син. Той свиреше на китара. За сметка на това на мен ми направиха уговорката, че не трябва да дигам шум. Рекох си - то това се подразбира, щом ми го казва специално, може да е някоя маниачка, която ще дига скандали ако гледам телевизия посред нощ, а сигурно селективно се е приучила и не чува китарата на сина си. Която би могло да опъва моите нерви. На всичкото отгоре ми даваха една излишна стая а трябваше да ползваме обща баня. В "Принсес тауърс" - може би най-високата сграда в града, като правило цените са по-високи, отколкото по къщите. Имаха и от ергенския тип, и при това с доста тясна стая. Имаха и една конфигурация, която самия Денис нарече странна. Първо влизаш в кухнята. От нея има врата към банята кенеф, а встрани - едни много тесни стълби (2-ма недебели човека трудно ще се разминат) водят нагоре към другата стая, която буквално си е на друг етаж. И това в рамките на апартамента. Рекох си, че тия стълби не са за моите колена. Пък и цената...

Срещу оня с китарата пък имаше един друг, където човек се качва по едни външни стълби до втория етаж. После вътре беше много интересно, още от вратата имаше две високи стъпала, после странна комбинация от малки стаички свързани по диагонал. Това което ме смути там беше една доста хлабава врата, половината стъклена, която гледа към нещо като тераса. Интересното е, че на тази тераса, може да се качи който си иска по едни външни стълби. А вратата беше подпряна само с едно райберче отвътре. Тотално навсякъде където ходихме ме впечатляваше колко са нефелни вратите и ключалките. Може да добиете идея ако си представите примерно ведомствено бунгало на завода за копчета и ципове град Раковски в курорта Каваците, Бургаско...В Япония вратите масово са железни. Което критиците отбелязват, като стане дума за топлоизолация. Всъщност най-чистият и най-добре изглеждащ апартамент беше следното -- влизаш и насреща ти е банята (много хубава и чиста, надясно има стенен гардероб, а наляво е баш апартамент, който се състои от едно П образно помещение. В този момент си в десния крак на "П"-то. в него се намира кухнята и вървейки напред отдясно ти се пада мивката и разните шкафове над нея. След това завиваш наляво и се озоваваш в помещението за живеене - хол спалня и всичко. А право срещу тебе - прозорец. През прозореца се виждат тухли. Ако се приближиш, откриваш, че си в нещо подобно на Бастилията. На третия етаж си и прозореца гледа към един вътрешен обем примерно 6x6 метра, заграден от всички страни с червени тухлени стени. Нагоре има още 2 етажа и небето едвам се вижда. Ако изключим тази "дребна" подробност, това беше най-добрият апартамент до него момент. Обаче собственика му - идиотът дето се съветва с брат си, не ми одобри кандидатурата. Навсякъде аз поставях и дежурния въпрос - а длъжен ли съм да рина сняг. Така ме бяха посъветвали [8]. В почти всички случаи хората ме поглеждаха като извънземен и отговаряха - ами разбира се - ще ринеш, такъв си е реда. Обаче тази перспектива ме изпълваше със страх и ужас. Представях си следната картинка -- студ, минус 20 градуса, сняг поне половин метър, и продължава да вали, а аз въоръжен с лопата, рина и псувам. После се прибирам, вземам си нещата и тръгвам скапан на работа.

Най-накрая, когато вече имах чувството, че Денис ми се чуди на претенциозността и почва да губи търпение от това обикаляне, попаднахме на сегашния ми апартамент. Въпроса със снега беше добре - входа на апартаментта гледа към нещо като заден двор а не към улицата и тротоара. Така че, няма никакви причини да чистиш сняг, освен за собствен кеф. Влиза се в нещо като коридорче (голяма рядкост тъдява). Вдясно има нишичка тясна колкото единично шкафче, за да си окачиш примерно палтото там. След нея, е вратата на банята-кенеф. С фаянсови плочки, боядисани с боя отгоре. Явно за освежаване. Явно многократно освежавани, съдейки по пластове боя. Стара чугунена вана с

ръждиви петна. Стар кенеф. Стара мивка. От коридора напред е кухнята. В нея както си му е реда има огромен хладилник и огромна печка. И двете бяха безобразно мръсни. Печката съм я чистил на няколко паса и отидоха не един и не два часа. Мръсна ! Не се трае. Хладилника беше по-лесен за чистене, но също много мръсен. С доста изпочупени чаркове. На самата печка, от 4 котлона само един е напълно работещ, два са тотално неработещи и един - наполовина. Диагонално напред от кухнята се минава в зигзагообразно коридорче. Отначало пред очите ти се изпречва врата. Това е килера. Той е скосен, щото се пада под стълби. Завиваш наляво, после надясно и после вляво е вратата на спалнята. О чудо ! Спалнята е отделна стая. Впрочем вратата я няма. Аз попитах - абе къде е вратата. А хазяина вика, абе тука някъде е из мазето, ама никой досега не е питал за нея. В самата спалня, прозорецът представлява врата, която гледа към външния свят. Щото нали всичко това е първия етаж на къща. Въпросната врата - повърхността и е 70% единично стъкло и останалите 30 % от долната страна - дъска. Затъкната, този път не с райбер а с резе. Стените в спалнята са боядисани с бежова блажна боя. Като в нашенска болница. На земята има що годе чист тъмно зелен мокет. И си остана чист защото въведох правило от кухнята насам да се ходи само по чорапи или със специални пантофи, които не излизат никога в кухнята, а са само за коридорчето и спалнята. Кухнята е с доста ухабен балатум. Денис ми подари за там една зелена черга, тъкана от парцали. Точно както баба ми ги тъчеше едно време, само че тази е едноцветна. Обратно на спалнята, банята (с плочките барабар) е боядисана с латекс. 3 седмици им трябваша за да приведат мивката и плота около нея в работещ вид. Върху плота сложиха фаянсови плочки. Безкрайно грозно и некадърно. Човека дето ги слага си призна, че му било за сефте. Хубаво но освен това той никак и не се стараеше. Или ако се стараеше, нямаше резултат. След като ги сложи, фугите стояха незапълнени 2 седмици. Металната мивка стърчеше сантиметър над плочките и в така образуваната цепка, изпръскалата върху плочките вода можеше спокойно да се олива надолу. И не го е забравил. За неговите критерии това си е било готово. Също както и това, че нямаше никакво ръбче сложено на края на плота. Човек като мие чинии, пуловера му се закача в стърчащите плочки. Некадърност, некадърност, безобразие, безхаберие, никакво чувство за завършеност, за изпипаност....Много ми беше криво тогава.

Синия Митинг

МонТреал бил наречен така заради един баир, нещо като обло тепе, което се наричало Маунт Реал. И оттам останало Монтреал, с "т" в средата, което англоговорещите произнасят много отчетливо, а френско говорещите - не. Първо

отидохме в местната Нотр' Дам, направена да прилича на парижката, но според Гиом, била много бледо копие, по-малка и т.н. Обаче вътре изглеждаше много добре и направих известен брой снимки. Органът съдържа 7000 тръби, което било страшно много и голяма гордост. Залата дето изглежда, че всичко е дървено (а може би наистина е) -- там се била оженила Селин Дион. Мексиканецса Ернесто пусна слух, че можела да дойде евентуално да пее на празненството в парка, което е нещо като квебекски национален празник. Френскоговорящите викат му викат "кебек", но за това ще се върнем по-нататък. Последните били малцинство навремето (преди 150 години) и изобщо зле третирани, викали им бели негри и прочие. Те решили да вземат мерки и имали по 10-15 деца, само и само един ден да не са малцинство. Въпросната Селин Дион, май че имала 10-тина братя. Тази информация ми я сведе пак Гиом. После тръгнахме към кея и оттам има снимки. Вижда се и реката която е доста мощна, широка, тече много бързо. Казва се Сен Лоран. Имаше една часовникова кула на която се качихме и от нея също станаха хубави снимки към града, реката и кея. После се запътихме към един остров за който имахме основания да предполагахме, че е интересен. Не щеш ли, на него се оказа, че се намира пистата от Формула-1 -- "Жил Вилньов". Отворена е за посещения и масово хора с колелета и кънки я обикалят. Ние бяхме взели колелета под наем и я обиколихме за около 18 минути. Пистата не е нищо особено. Най-обикновен "х"асфалт, напукан тук там на места. Чакъла на завоите е много гаден, в смисъл мек, направен за спиране - колело изобщо е невъзможно да се кара в него. Учуди ме наличието на железни капаци за канали по самата писта. Например точно под моста има два и двеста метра по-нататък още един. Аз си мислех, че тия писти са нещо квази-идеално, без ръбче, без камъче, без цепнатина.

По завоите, това дето се вижда по телевизията, че е оцветено на раета е бетон с напречни нарязи и наклон навътре. Предполагам, че здраво друса и бръмчи когато минаваш по него. А на острите завои, по него се минава винаги.

Тук да вмъкна един факт който ми стана известен по-късно -- моя шеф който живее в Кингстън поне от 25 години и сигурно многократно е ходил в Мотреал, веднъж като стана дума, се установи, че не знае къде е пистата Жил Вилньов. Аз му викам - абе на един остров, в средата на острова има езерце с плаж, а пистата е около него. Не знае.

Интересно стана с метрото. Гиом уж говори френски, а пак не можа да разбере какво става. Пита ги къде да си земем билети. Те отвориха вратичката за преминаване и не ни обръщат повече внимание. Аз правя някакви знаци "каково става", а лелката зад прозореца размахва някакви тесте билети и се хили. Гиом пак я пита, тя вика - ами на всяка спирка може да си купите. А вече бяхме вътре.

Другите хора, за да им се отвори вратичката (пръчката) си прокарваха някакви магнитни карти.

Ние се поослушахме глупаво още малко па си продължихме пътя навътре. Аз разчитах, че ще кажа, че нищо не съм разбрал и Гиом е говорил с лелките, а той на какво е разчитал не знам, но много се учудих по едно време като ме пита - ами какво ще правим ако ни проверят билетите.

За щастие никой не ни ги провери. Пак за щастие (и за мое учудване) при излизането не се налагаше да използваш билет (в Япония трябва). Така, че се озовахме пред следващия обект без да разберем как стана тоя номер и без да разберем каква е нормалната процедура. После вече, като влизахме пак, и пак се наложи питане - се разбра. Билети не ползва почти никой, а които ползва, минава във вратата най-близо до кабинката на лелката (отдето минахме и ние) и пуска билетче в една кутийка. Тя като види, че е пуснал - ръчно му отваря вратата. Явно нас са решили да ни почерпят и са ни пуснали първия път ей така. После силно изгладнели се върнахме при колата и хапнахме сандвичи. Беше точно 18:00. Обаче и двамата проявихме невероятна глупост и не обърнахме внимание на това. Защо - защото след 18:00 може да паркираш из града безплатно. Иначе има едни автомати на които трябва всеки час да пускаш стотинки. Полицията ги оглежда и ако си просрочил глобява. А ние първоначално намерихме (след доста обикаляне) паркинг дето даваш 10 долара и може да седиш цял ден. С други думи сега тръгнахме към някакъв парк дето щяло да се празнува и които Гиом знаеше на картата и рече, че е на 4 километра. Нищо подобно. Оказа се 2 часа здраво ходене. А можехме да вземем колата и да паркираме на 5 минути преди парка. Пълна идиотщина. Аз се скапах доста. Освен коляното ме заболя и кръста и после на самото празненство напирях да си ходим по рано. То си беше нещо като седесарски митинг - със сини квебекски знамена. Викаше се "свобода", "свобода", "референдум" и други подобни, които аз не разбирах, но Гиом рече, че бил много националистичен митинга и такова чудо не бил виждал във Франция. Малки знаменца се раздаваха безплатно и практически всички имаха. Иначе хората изглеждаха много дружелюбни и весели. Трябва да имаше поне полвин милион хора. Може и повече. Тръгнахме си около 10 без 15, час и 15 преди края. Гиом като видя колко съм зле с кръста и предложи да иде той за колата, пък аз да го чакам. Останах на уреченото място да се притеснявам да не земе да се блъсне или пък да го хванат просто така. Той е към 20 годишен и кара малко нервно. Като си показвахме шофьорските книжки за да ни дадат колата, аз показвах международна, а той най-обикновена френска. Ония рекоха - ами добре..., ама продължавам да мисля, че полицията нямаше да приеме просто така - френска книжка. Слава богу след около 45 минути дойде (беше хванал метрото на отиване). След това се мотахме като мухи без глави известно време из града

докато намерим изход за Торонто (той е в същата посока, 250 километра оттатък Кингстън, ама Кингстън е малък и не го пишеше). Спеше ни се зверски и доста често се сменяхме в карането. На другия ден си признахме, че това сменяне не е било особено ефективно, ами просто трябваше да поспим. Бяхме тръгнали от Кингстън в 6 сутринта.

Важни изводи - в Канада се кара сравнително лесно, дори и в Монреал, за който тукашните казват, че било ужасно. Знаенето на френски е много важно, защото на места табелите са само на френски и ако питаш хората, с голяма вероятност не знаят английски. А дори и да знаят, може би не им е приятно. Монреал ми направи хубаво впечатление като цяло и вероятно далеч не сме видели всичко. Видяхме един парк с влакчета и други въртележки в които решихме, че няма да влизаме сега, а когато дойдат съответните ни половинки.

Червеният Митинг

Той се състоя в Оттава на първи юли - денят на Канада. Отидохме с кола с Ернесто и Гиом. Беше много горещо тоя ден. Добре, че си носех кърпа за главата. Особено добре става, ако я намокриш на някоя чешма. На тревата пред парламента беше издигната трибуна. Премиерът - Жан Луи Кретиен се появи на сцената и започна словото си с думите -- Здравейте, аз съм Жан Кретиен. Представяте ли си -- нашия сегашен премиер-цар да излезе и да рече - здравейте аз съм Симеон Сакскобурготски ? Аз -- не ! След това словото на премиера беше доста кратко и предизвика особен възторг и ръкопляскания с думите - ...Но сега вие сте тука да празнувате, а не да слушате моя милост, и затуй свършвам! След него имаше още няколко изказвания, от които съм запомнил - "най-бързия мъж на земята" - Бен Джонсън и "най-бързата жена на леда" Катрина Доан (<http://www.catrionalemaydoan.com/>). После започна музикалната част. За съжаление, нямаше го онзи ентузиазъм и онзи възторг, който беше на синия митинг. Като цяло и песните и публиката имаха по вял и по-пенсионерски оттенък. Все едно както бяха у нас сините и червените митинги в началото на демокрацията.

От своя страна Кебекоарите не празнуват тоя ден и за да подчертаят, че не го празнуват, той е приет по неписано правило за ден за местене. Тогава хората си сменят квартирите. Из Монреал например, по думите на Ернесто който е живял там 4 години, в тоя ден масово по улиците се вижда купища покъщнина извадена и прогответена да се натовари на някой камион и да се пренесе другаде. Прочее на синия митинг думата "канада" не беше спомената ни веднъж. Направо като табу.

Оппа, забравих да кажа защо ги нарекох синия и червения. Освен споменатата аналогия, като цяло тия цветове много ясно преобладаваха и в знамена и в дрехи и в шапки, и прочее атрибути. Червения митинг беше червен защото кленовото листо на канадското знаме е червено, а синия заради сините знамена -- Гиом ме светна, че всъщност това било знамето на френските крале.

В Канада, не ти вярват. За да си отворя банков акаунт, представете си ми искаха кредитна карта. Като че ли аз няма да им давам пари ами ще вземам. Да не говорим, че самите те, дават кредитна карта много трудно. Трябва да имаш така наречената "кредитна история в Северна Америка". Много ме кефи тоя лаф, за Америката. Освен в случаите когато ме нервира. Когато вземахме кола под наем с Гиом, ни питаха дали сме имали шофьорски опит в Северна Америка. Ние щото си показахме там интернационалните книжки и си признахме, че все още нямаме опит. Във връзка с това ни хакнаха по-голяма застраховка, или по точно по-голяма невъзвръщаема сума. Ако треснеш колата, застраховката ти се поема от застрахователната фирма, но първите Х долара излизат от твоя джоб. Е те този хикс става по-голям като нямаш опит в Северна Америка. Това добре, как да е, ами бях почнал да разправам за кредитната карта. Отидох аз 3 месеца след пристигането ми (и отварянето на онзи акаунт) в същата банка да ги врънкам за кредитна карта. Преди това бях опитвал през интернет, но от една друга банка (Скотия банк, правилното произношение е Скоша) направо ми отказаха, а на другите навсякъде си пишеше, че карти не се дават на хора които не са резиденти. И за да няма недоумение обясняват, че резидент е или канадски гражданин, или гражданин, който е в процедура на ставане на канадски такъв. Тоест аз не съм резидент и не ми се полага кредитна карта. Идиоти. В Япония просто отидох на Шинджуку в клона на СитиБанк, попълних формулярите, направиха ми снимка и картата ми дойде след няколко седмици. Със лимит около 3000 щатски долара. Какво става в Канада - подавам аз молба за карта която се нарича златна, и освен разните други щуротии които предлага, мен ме интересуваше предимно това, че покрива застраховката при наемане на кола. Защото Албена приближаваше време да дойде за един месец и редихме планове за пътуване, за наемане на кола за един месец. Предварителните ми планове показваха, че по стандартния начин ще идат около 900 канадски долара само за застраховка, а ако имам картата, просто това се спестява и давам само 40 долара за годишна поддръжка на картата. Да ама не. След 3 седмици пристигна писмо от Торонто от централата на мойта банка (Канадиан Империал), че така и така драги сър, много хубаво, обаче вие нямате кредитна история в Северна

Америка (много ясно, нали нямам карта) и затуй ви предлагаме да внесете 3000 долара които да бъдат замразени при нас като гаранция. Ако сте послушен, плащате си редовно сметките и забележете - редовно използвате картата, след 2 години може да ви върнем тази гаранция и да станете като нормалните хора. Нещо такова. Брех да му се невиди. Това кредитна карта ли е или дебитна. Къде ми кредита, като аз и без друго съм им дал предварително максималната сума която мога да похарча. Не вярват тука, не е като в Япония. Добре, рекох си, ако намеря 3000 долара (щото аз естествено нямам) ще им ги дам, ще взема картата, колкото да я размахам пред агенцията, и след като покарам колата, ще зема да им я върна, па да си прибера депозита и да взема някоя карта без годишна такса и с по-малък депозит. Щото логиката им е следната - тъй като лимита ти е 3000, ти трябва да внесеш толкоз. Зачудих се отде да зема пари. Дойде ми само една идея. Тя беше - да поискам заем от банката. Колкото и да му е лихвата, за 1-2 месеца, пак нищо не е ако се спести от застраховката на колата. Тази единствена идея също се провали. След като отново давах справки за доходи и разходи (договора за квартирата) вече местния клон ми отговори - Сър не можем да ви дадем заем, защото нямате кредитна история в Северна Америка. Бам !!! Параграф 22 ! Идеята се провали.

Какво представляват канадските АТМ машини, или казано по нашенски (на мен ми звучи галено :) банкомати. Ами представляват горе долу почти същото като българските, които аз нямам честта да познавам в тънкости. Тоест доста примитивни. Има по няколко бутона от двете страни, които са много неудобни за високи хора, щото поради паралакса все се чудиш, тоя ли или по-горния... Като искаш да си опресниш информацията в банковата книжка, започва една тъжно смешна история. Машината те пита - кой ти е бил посления изпечатан баланс в книжката. После пита кой ти е поредния празен ред в книжката (те са номерирани редовете вътре). След това си пъхаш книжката. Сега вече се отклонявам от общата процедура и минавам към моя конкретен опит : Машината мисли секунда и ми изплю обратно книжката, без да напечата, а на екрана се изписа - моля приберете си книжката. След около още 2 секунди размисъл, на екрана се появи дълбокоумния надпис "This is not a bankbook account". На баба ви хурката ! А какво е ? Отидох на съседната машина. Тя извади при първия опит друг надпис - нещо от сорта, че има проблем да се печата по тая книжка. На втория и следващите опити се солидаризира с първата машина. Идеше ми да ги ритна. Канадската машина има горе долу толкова менюта колкото и българската, тоест доста малко. Освен това не може да брои пари. Пари се внасят по следния начин - пъхаш ги в плик, удряш му един език на лепилото, залепяш и пускаш в машината, като я осведомяваш колко си пуснал. Егати примитивизъма. И за какво

изобщо я осведомяваш, като тия пари ти така или иначе до другия ден не можеш да ги теглиш. Вечерта ги броят, хора броячи и потвърждават в сметката ти - да наистина Марио внесе днеска 100 долара. А защо не може да ги теглиш до другия ден - много ясно - щото може да си пуснал празен плик, а 5 минути по късно да искаш машината да ти даде същите тия хиляди долари които преди малко уж си внесъл.

Японската машина има доста повече менюта и възможности. Няма бутони а се пипа директно по екрана. Машините на пощенската банка (не знам за всички) дори изговаряха, всяка една операция която правиш, включително и на английски. Аз имах сметка в една малка провинциална банка на име Джойо Банк, която има клонове само в Ибараки. Тази малка и нищожна банка имаше машина включително и в двора на нашия институт. Намираше се в една кабина с размери 2x2 метра. В тая кабина целогодишно работеше климатик, зиме топло, лете в жегите като теглиш пари на хладно да ти е кеф. Вътре имаше и телефон, за връзка с техниците на банката, които пристигат по тревога ако нещо не е в ред. Това прочее никога не ми се е налагало. Както на всяка японска АТМ машина така и тук имаше камера която снима всичко. Мислил съм си, че това е за добро, щото ако представи си ми даде по-малко пари - ще извикам ужасено и ще ги покажа бавно на камерата. Бавно за да не си помислят, че правя фокус и скривам нещо. След туй ще извикам по телефона майсторите. Такива неща си мислех там в началото. Тука няма камери. Друго - японската машина може да брои пари. Слагаш ги в дупката, капачето се затваря, започва броенето и накрая ти казва примерно - преброихме 10 банкноти по 10,000 ени и 3 банкноти по 5000 ени, общо 11500 ени, така ли е ? На което ти отговаряш, че е така и парите мигом стават достъпни в сметката ти. Много пъти съм го правил това и винаги си броеше без грешка. Затова не знам какво става ако отговориш, че не е вярно. Може би капачето се отваря пак, за да си ги провериш. От японската машина могат да се привеждат пари. Например аз всеки месец привеждах пари за паркинга на колата. Сметката по която привеждаш, веднъж въведена, после се помни и с менютата се стига много бързо до нея и се привеждат пари много лесно. Също като си купувах самолетен билет за Китай, преведох пари от тази машина. Как си плащам наема за квартирата тук в Канада - много по-примитивно. Първо се снабдих с чекове (не че аз съм ги искал ами това е начина) от банката. Не безплатно. После пиша на тия чекове сумата за месеца и на коя дата може да се изтегли (всяко първо число на месеца). После ги пускам в пощенската кутия на хазяина. Хазяина от своя страна, трябва да иде до банката, да тури тоя чек в специалния плик, да удари един език на лепилото, да пусне плика и да напише в своя си акаунт, че е внесъл там тая сума. Вечерта хората-броячи, да прегледат

тоя, чек какъв е що е, в ред ли е, и на другия ден сметката на хазяина се е увеличила а мойта намаляла.

Как става опресняването на японската банкова книжка. Ами натискаш на екрана съответния "бутон", пъхаш книжката, вътре нещо почва да бръмчи, прелиства листове ако трябва и накрая ти я връща. Никакви въпроси, машината се оправя изцяло сама. Канадската машина след всеки лист вади книжката за да я прелистиш и пак да я подадеш.

Справката със служителите показва, че освен другото всеки акаунт попада в два основни вида - с книжка, или с извлечения. Според съвета на колегата ми Денис, още в началото, аз избрах книжка. Дори в нея имаше разпечатани 2 страници и половина с балансите. Хубаво ама по едно време всеха да ми пристигат по пощата извлечения. Нещо абсолютно безмислено за хора с интернет, защото същите извлечения може да си ги изпечатам и сам, при това съвсем пресни, докато тия дето пристигат като правило са с поне 10 дена остарели. Удобството на книжката е, че може да си видиш на компактно място всичките приходи и разходи. Другото било според Денис за пенсионери, които не им се ходи до машината да опресняват, а извлечението им идва в къщи. По едно време реших да ида да си опресня книжката. Бяха минали няколко месеца и междувременно бях получил няколко извлечения по пощата. Та тогава значи стана гореописаната случка. На другия ден ми обясниха, че не можела да се опресни щото акаунта ми бил от тип - "извлечение", а не от тип "книжка". Викам - ама аз не съм искал така, ето имам си книжка и отначало баланса ми е изпринтен. Те викат - еми не знаем що така е станало. Аз викам - айде добре, станало-станало, върнете ме обратно в лоното на хората с книжки. Те викат - добре ама ще влезе в сила след няколко дена, дотогава не опитвайте. Викам - хубаво. Отивам след една седмица, отговарям търпеливо на въпросите за баланса и свободния ред, пъхам книжката и се чудя колко ли пъти ще ми я изплюва да прелиствам. Николко ! Излиза надпис, че тоя баланс дето го въвеждам, нещо не е така, да съм погледнел пак. Погледнах, въведох го пак, щото вярно го бях написал... пак не ще. Отитох пак при служителите. Викам, абе какво става ? Те викат - а, ами вие сте получавали извлечения. Добре де, ама аз не съм ги искал. Е, да, нещо е станало, казват, какво не знаем (като в песента на Васко кеца), но като последствие от това, машината се обърква и затуй ще ви ги напечатаме тука. Напечатват ми те на тяхната си вътрешна машинка и какво да видя - само 2 реда от последната седмица. Ами останалото ? Не можело, щото то било излязло в извлеченията. Егати техниката.

Като за капак, ще ви кажа и за кредитната карта. В крайна сметка ходихме с колата по скъпия начин, а аз взех карта с 500 доларов лимит и без годишна такса. Тая карта, цял месец не се появи в менютата на АТМ машините. Примерно като

искам да приведа пари към сметката на кредитната карта, натискам там който бутон трябва и то ми казва - сър ама вие нямате кредитна карта. А тя в ръцете ми, и от месец активно се използва. И дори по телефона тази процедура върви - привеждането. Но не и на машините. Отидох пак в моя градски клон на Канадиан Империал Банк. Служителката погледна на компютъра и вика - а, ами че тука всичко е наред, не знам защо така... Дори не ми повярва, та я заведох отвънка да види. Ами вика - освен да го въведа същия номер пак. Въдеде го. Отидох да пробвам - сега вече излиза. Като страничен ефект обаче, ако се обаждам по телефона, системата ми казва - сър ама вие за коя кредитна карта искате да гледаме, за номер xxxx, или за номер... и го казва точно същия номер. След което трябва да натисна (1) за първата или (2) за "втората" кредитна карта. Аз съм си харесал номер едно засега ;-))

Хубавото с телефоните тука е, че градските разговори са без пари. Колкото си искаш. Разбирай в това число и интернет. В Цукуба за градски разговор, беше 10 ени на 3 минути. Моя домашен телефон изписваше на дисплея, по време на разговора колко струва до момента. Малко канадци обаче използват модемна връзка. Много по-популярен е така наречения високоскоростен интернет (никъде не се казва колко точно високо, пак се предава по телефонната линия но без да пречи на нормалните разговори. Струва 45 долара на месец, което ако сравняваме със заплатите и с българските цени, си е направо нищо, а зарибяването е - първите 3 месеца - по 25 долара. Никой не ти пречи след първите 3 месеца да се откажеш. Денис живееше в къща с още двама студенти и имаха въпросния постоянен високоскоростен интернет, като си поделяха разходите. Предполагам, че такива неща има във всички развити страни, не е функция конкретно на Канада, както и това, че телефонните линии са чисти, чува се добре и от хора и от модеми. Спомням си, че едно от нещата които ме шашнаха като се върнах от Япония в България беше колко са калпави телефонните линии - шумове, преплитане на разговори, грешки, много тихо ... и прочие идиотщини. Или както напоследък се случваше като звъня до в къщи - оттатък вдигат, след което нито те, нито аз, чуваме нещо. Пак въртя - пак същото. Накрая те решиха, че няма какво да го вдигат този телефон, след като само звъни, а не се чува.

Спомням си Албениния рекорд поставен навремето за голям файл изтеглен без да се скапе връзката. Цяла нощ се точи - около 7Мб. И Албена му е баяла през цялото време, от страх, че ако легне, и връзката ще се скапе. Тука в къщи имам един компютър от времето на Първата световна война, Пентиум на 120, с модемче на 56к. Та значи 7 Мб идват за по-малко от половин час.

На следващия ден след като писах това за телефоните, ми се обажда в зори Албена и ми разказва следната типична българска история: Тя историята може би ще е скучна за българските читатели, но за тези които са по-отдавна навън и са забравили как стоят нещата, може да е по-интересна.

Значи ние сме сред многото хора които са свързани на "дуплекс". Хитроумно изобретение позволяващо на една жица да се свържат 2 абоната. Благодарение на което когато единият абонат ползва телефона, другият чака. В последните години, с масовото навлизане на Интернет, проблемите между такива съседи се изострят. Ако единият се включи в интернет през телефонната линия, другият седи и псува. Това може да продължи с часове. За щастие на чакация, понякога скапаните ни пощенски станции и шумните линии стават причина за разпадане на връзката на интернетстващия абонат. Тогава ако другия абонат е близо до телефона си, той чува едно леко дрънване, вдига тутакси слушалката и щастливо заема линията. Имахме една такава нервозна съседка, която щом се свържем в Интернет тутакси идваше да протестира, че от сумата време не можела да се обади по телефона а било много важно и спешно щото била много болна. А ние да сме се свързвали най-много по един час на ден -- не сме прекалявали. Забелязахме обаче, че често пъти съседката идва и когато изобщо не сме пипали нищо. Тоест линията се блокира и за нас и за нея, неизвестно по какви причини и неизвестно за колко време. И между другото тия случаи бяха повече отколкото когато наистина сме в Интернет. Как да е, тая съседка се махна в друг апартамент. Тази която дошла се оказва още по-проста, нахална, примитив и кретеноид. Тя вдигала на няколко пъти скандали, единия път включително когато аз говорех по телефона с Албена. Както може да се досещате, тя, подобно на предишната нито веднаж не е повярвала, че има и ситуации когато линията сама блокира, нито пък е повярвала, че може да се говори с чужбина един час. Албена и каза - Говоря с мъжа си в чужбина, няма сега зарад твое то нахалство да прекъсваме, обаче оная поклатила глава - да, да - един час с чужбина. Така или иначе няколко дни по-късно, явно ползвайки информация от друга услужлива съседка, тая змия отива и подава в пощата жалба, казано на по-прост език - донос, че видите ли хората дето са ми дуплекс, ползват интернет по цял ден и не мога да си говоря с моя личен лекар в Пловдив. Като разказах историята до това място на Николай (Торонто, Канада) той наивно рече - еми какво от това.

Как какво - според правилника на българските пощи, никой не може да ползва нерегистриран факс или модем. Не е разрешено !!! Длъжен си да подадеш молба в която казваш - така и така другари аз възнамерявам да ползвам модем/факс на еди кой си номер, благоволете да одобрите. Одобрението пак според правилника ще ти бъде дадено след като бъдат изпълнени 2 условия - пощите ти осигуряват "по-качествена линия" която не може да е дуплекс, но

забележете - ако имат техническа възможност !!! Ако нямат, пишеш една студена вода и не ползваш нито факс нито модем. Повечето хора изобщо не знаят за това положение в правилника, а които знаят - разбира се, че се преструват, че не знаят, защото имат правилното подозрение, че ако питат, само ще си вкарат автогол. Второто условие е, че трябва да плащаш повече за така наречената "по-качествена линия". Предполагам, че съседката не е изпитала пълен кеф, защото дори не е предполагала за това правило, тоест не е предполагала, че всъщност върши по-голяма мръсотия. Както и да е, дошъл техник, набутал се в къщи, видял компютъра и почнал да се прави на директор и да вика, че ще пише акт. Характерно за всички български примитиви е да се правят на директори както знаете. Един ден, милата ни родина ще остане населена предимно от такива. Миналия месец двама мой съученици са се преселили със семействата си в Канада. От Торонто непрекъснато чувам за нови и нови пристигащи. Аз самият като идвах в самолета имаше доста солидна българска група за Канада (това го разказвах вече). Та значи Албена се опитала да му каже, че линията се скапва и от само себе си, но онзи като видял компютъра и вече изключил за всякакъв нормален разговор. Само повтарял - ето вие влизате в Интернет. Даже имал нахалството да каже - даже и в момента сте в Интернет. След което Албена изключила компютъра за да му покаже, че проблема не е в това. Той дълбокоумно отбелязал - ами да, линията е блокирала !!! Кое то какво значи ? Тъпак с тъпака му. Значи, че релетата в нашите пощенски станции са модел 1949 година. Аз съм бил на ръба на нервите си всеки път когато е идвал телефонен техник. Коронния му номер беше да заяви, че проблема е заради "удължението", а именно, ако човек си е прекарал 2 жици, от розетката, примерно до другата стая. Без значение дали за телефон или за компютър. Но като видят компютър съвсем откатат. Сигурно от съзнание за интелектуалната си нищожност. Единия път онзи пич взе най-безцеремонно и без да ме пита да дърпа жицата, която аз с много усилия бях закрепвал и лепил, така че да минава най-елегантно и незабелязано от хола до спалнята. Искаше да я скъса, да тури телефона в стаята където е розетката и след това гордо да се обади на своите хора - премахнах удължение. Това го знаех от предишни случки, когато моята жица още не беше така добре закрепена. Така и този сега - заявил, че телефона трябва да ти е с оригиналната си жица, закачен там където е розетката - всякакви удължения и други своеволия били НАКАЗУЕМО нарушение. А защо не сме минали на "единичен" а не на дуплекс - защото се чака, нормалния срок май е около 2 месеца, а ние все не се наканихме. Има и допълнителен проблем - тази линия в момента, изобщо не се води наша а на един човек който е починал преди 15 години. След това сина му не е променил нищо, после ние купихме апартамента а телефона си остана така. Това обаче е противозаконно (отново), нищо, че си

плащаме сметките, и всяко наше явяване в пощата с молба за директен телефон, всъщност би разляяло кучетата и бихме останали без телефон, за 2 месеца. И тъй като нито говорим много, нито интернетстваме много, проблема, че е дуплекс го преглъщахме лесно. Но не и съседката, която трябва да говори със своя доктор в Пловдив. Изобщо, много характерно за съседските кавги в България е, че хората почват да си издират очите помежду си за неща които са сбъркани по идея или най-общо - сбъркани от някаква външна причина. Но нали така е полесно. Друг пример - по време на водния режим, горните етажи се караха с долните, че пускали много вода та нялягането не стигало за да качи вода и до тях.

В началото в Канада, много ме учудваше как по магазини и изобщо навсякъде, хората си викат - "как си". Даже за кратко имах теория, че това го имат просто като здрасти - единия вика как си, и другия вика как си. Обаче тая теория издъхна много скоро, или по точно се модифицира, когато установих, че като правило те дори отговарят. Това сигурно ще прозвучи странно за българските читатели - редиш се на опашка в супермаркета, като ти дойде реда, продавачката се усмихва, и ти вика - Здравсти, как си днеска ? В първия момент човек си вика - абе какво става тука, тва за мене ли е, ние познаваме ли се, очевидно не, а така весело ме поздравяват сякаш сме стари приятели. После взех да се окопитвам и да питам и аз (от вежливост нали). Казвам good и сетне викам - and how are you ? Обикновено ми отговарят - Mmmm, not bad ! И това представете си, за всеки от стотиците клиенти които ще минат през касата.

Както в Япония така и тук, никой никога не ме е питал дали имам дребни.

В България това ме изнерви безкрайно много. В 99% от случаите, когато човек си купува нещо, включително и от супермаркети, където имат много клиенти и следователно би трябвало да имат много дребни, навсякъде, първата им работа в момента в който им подадеш банкнота е да те попитат - ама нямате ли дребни... или примерно - ама нямате ли 8 стотинки...Българския купувач обаче е претръпнал и явно изобщо ама изобщо не забелязва тази особеност. Нещата изглеждат така като че ли не си клиент ами услужлив гражданин който може с едно леко усилие да улесни живота на усилно трудеция се продавач. И наистина, на фона на останалата оправия, това надали е първа грижа. Но имаше и изцепки - примерно отивам на паркинга да платя в деня преди крайния срок, давам му две по 20, а той няма никакви пари на ръка (а трябва да ми върне 10) и вика -еееей там отскочи до онуй кафене да ти ги развалят. Ама без абсолютно никакво притеснение.

Ха, като стана дума та се сетих за бензиностанциите. Канадските бензиностанции изглеждат досущ като българските, а доста често и по-зле. Съответно и обслужването. В Япония за 2 години, аз съм отворил с ръцете си капачката на резервоара, точно един път. Навсякъде зареждането става без да се помръднеш от седалката. Измиват стъклата и питат дали пепелника ти е пълен за да го изхвърлят. На много места, ти дават указания, къде точно да спреш, а на тръгване, няколко човека се кланят, и ако се налага един от тях изскача и спира движението по улицата за да можеш да излезеш.

Другото което в началото ми правеше впечатление в езика тука е употребата на израза - "няма проблеми". В България така казваме обикновено когато някой ни иска нещо което за нас е лесно. Ама го казваме с гордост - демек виждаш ли тая услуга аз ще ти я свърша, с лекота. Вариации -- "ама ти нямаш нииииикакви проблеми!", "Ти си направо човек без проблеми!" :))

Тука в Канада, това е дежурния отговор за всяко извинение. Примерно тикайки количка в супермаркета, се промушваш между бабичка и рафта който тя от половин час изследва с интерес. Казваш - извинете, а бабата весело отговаря - няма проблеми.

Или примерно отиваш някъде дето те чакат, закъсняваш с пет минути и като възпитан човек се извиняваш (макар предварително да ти е ясно, че никой не е приритал). Отговарят - ааа, няма проблеми. При което аз се чувствам не като че ли съм закъснял ами като че ли току що съм поискал някаква услуга или нещо назаем и са ми рекли - няма проблеми, имаш го.

Продължава да ме удивлява и употребата на "you are welcome" в отговор на благодарности. Като нашто "моля". Е това го знаех много отдавна, и всички вие дето четете го знаете много отдавна, ама не спирам да се чудя. Ти благодариш, те ти викат - ти си добре дошъл... Впрочем, според Денис, американците изобщо не си давали зор да отговарят така. Вместо това се задоволявали с едно "аха" или евентуално "О'кей".

Когато се видяхме последния път (на коледа 2002) той допълни темата с нови детайли. Пътувайки с неговата кола оттук за далечния Юджийн, който се намира почти на западния бряг на САЩ, южно от Портланд, веднаж спират в някакъв ресторант да пообядват. Така се случило, че Денис благодарил веднаж двама и съответно сервитьорката отговорила "аха". Това го заинтригувало, дали аджеба, ако благодари много силно и изразително, все пак ще предизвика да му отговорят "you are welcome". Когато му доляла чая следващия път, Денис я погледнал като благодарно куче стопанина си и с изключително артистична интонация и леко

повишен тон казал "THANK YOU VERY MUCH !!!". На което тя също с повишен възторг отвърнала - А-ХА-А-А-А!

Интересно - по холивудските филми не е така.

Още някои разлики - забелязани пак от Денис: В Канада, газираните напитки се наричат "поп" по същата причина по която и поп-музиката -- от думата "популярен". В САЩ, не е така и когато Денис питал в един супермаркет, къде са поп-овете, продавачките изпаднали в недоумение. Там за същото нещо думата е - "сода". Освен това последната буква от азбуката не "зед". Ако кажеш "зед", американците те гледат като извънЗемен. При тях се казва "зи". Това обяснява защо ония чичовци с брадите се казват Зи-Зи Топ, а не Зед-Зед Топ.

А сега да ви поразкажа как попътувахме из Канада заедно с Албена през втората половина на Август и първата на Септември.

Ден. 1

Наех, кола от "Авис" в 10 сутринта и се отправих по най-бързия начин за Торонто. Пътя е 280 км, а Албена щеше да каца някъде към два следобед. Историята с кредитната карта дето ми трябваше зарад високата цена на застраховката, вече ви я разказах. Не ми дадоха и остана да плащам като поп. Добре поне, че чак при връщането се плаща. То и там се получи историйка ама за нея - после. Избрах тая фирма, защото за моя случай беше абсолютно без конкуренция, въпреки по-скъпата застраховка, имайки предвид, че ще изминавам поне 9000 километра, всички други агенции излизаха безумно скъпи. Примерно за месец ти дават лимит от 3000 километра и после всеки километър отгоре се глобява по 8-9-10 цента и дори повече. Спомням си как като отидохме с Денис в Ентърпрайз, изкарахме акъла на тамошните служители. Първо питахме за едномесечна оферта, после питахме дали не може да направят специална оферта с неограничени километри. Това явно ги затормози, защото никога не им се беше налагало. Момчето попита с най-невинно изражение - ами колко например километра ? Аз с още по невинно изражение отговорих - ами например 9000. Тогава момчето едва не припадна. С писък като че ли е видял нещо много страшно и с наистина артистичен фалцет извика "Nine thousand !!! You will kill the car ! После Денис ми призна, че се почувствал като убиец когото тамън са притиснали на тясно и наострил уши да чуе сирените на идващата полиция. Все пак момчето направи някаква груба сметка, и бих казал доста груба, защото излизаше около 3200 долара. Като чухме това, мигом си излязохме. Та значи остана Авис, или ако сме точни в произношението - Ейвис.

Дадоха ми те един масленозелен шевролет Малибу, какъвто бяхме карали неведнаж вече, с Гийом например. За мое учудване колата този път не беше на

около 30,000км както обикновено, а на около 14,000. Вече бях започнал да подозирам, че превъртат километражите да са все на 30. Тръгнах към къщи да взема багажа и не щеш ли - круиза не включва. Много се пицисах, как ще ги минаваме тия хиляди километри без круиз. Пояснение за който не знае - круиза е една хитрина такава - натискаш копчето и колата си върви сама като поддържа постоянна скорост без да има нужда да даваш газ с педал. И без значение дали е нанагорнище. Може, пак с копчета да се увеличава или намалява скоростта - много финно, едно натискане е сигурно по-малко от километър в час. Адски удобно за дълъг път, за хора с дълги крака, а и за градско дори - ако закотвиш на 50 си сигурен, че няма да се увлечеш и да надминеш разрешената скорост. Малибуто е кола среден размер за североамериканските представи, разбирай - голям за нашите. Има V-образен 6-цилиндров двигател - 3 литра и половина с мощност 170 коня. На магистрала, както карахме предимно, разхода беше 7 литра на 100км. При скорост средно около 110км/ч. На градско разхода не е много повече !!! Газови уредби не съм видял тъдява.

Та така, сега преминавам към цитиране на дневника който се водеше по време на пътуването. Ще го познаете по това, че често се употребява сегашно време (но май по често вчерашно). Където се сетя да допълня нещо може евентуално да го слагам в наклонени скоби.

След посрещането на Албена, у Николай и Ценка се състоя българско парти, с македонско участие, в задния двор. Занапред ми предстоеше да виждам още повече българи. Изумително е колко много българи има в Канада !

Ден. 2

С Ники, Ценка и техните деца тръгнахме за Ниагарския водопад. Водопада е нещо страхотно. Аз нито мога да го опиша като бай Алеко, нито да изразя с думи възторга си. Абе огромни маси вода падат. Мощна работа. Величието на човешкия дух пет пари не струва пред величието на природната мощ.

Малко над водопада, на 100-200 метра нагоре по реката, седи един огромен железен ръждясал скелет на баржа (лодка която явно е разнасяла някакви товари). Или по-скоро е било ферибот вързан с въже за бреговете. Няма значение. Какво се е случило - в един прекрасен момент, въжето се скъсало и лодката тръгнала да се носи неумолимо към водопада. На нея имало 2-ма смели мъже. Трябвало е да се действа светкавично. Да се скача във реката и разчита на плуване било безумие. Единственото което би помогнало е да се потопи лодката, така че дъното и да опре в дъното на реката, за да спре на едно място. Отварянето на съответните люкове, можете да си представите е било извършено с максимална скорост и предполагам крайно усилие на нерви и мускули. В крайна

сметка лодката застъргала дъното, спряла там и си седи и досега на същото място. Спасителната операция по прибирането на двамата отнела 2 денонощия. Това станало преди около 70-80 години.

Линията от която се излива надолу водата има точно формата на подкова. С годините тази форма се променя, правейки подковата все по-дълбока. Някога е било едва забележима дъга. Ако приемем, че водната маса е била все същата, тогава повече вода се е изливала през по-малко място и следователно за дадена широчина водопада е бил по внушителен. Сега внушителността е разстлана на по-голяма площ. Зачудих се кое ли е по-велико в крайна сметка. Не знам, май най-велико щеше да е ако човек можеше да види цялата тази дивна красота в продължение на няколко века. Ако не броим индианците, водопадът е бил скочен за първи път от 63 годишната учителка Ани Тейлър. Успешно! В бървата е била взела и черната си котка.

След водопада ходихме на бързеите и водовъртежа. Това са "обекти" непосредствено надолу по реката. Бързеите са нещо наистина внушително. Реката се носи със страшна скорост и знаейки широчината и, както и водния поток (от справочника) пресметнах, че на повечето места дълбочината е около 30-тина метра. Мнозина считат ниагарските бързеи за най-опасната уайт уотър отсечка в света. В различни години смелчаци са скачали с бърчи в бързеите, други са минавали по въже над реката. От въжеиграчите най-известен е бил така нареченият "Блондинът", който веднъж дори минал със своя мениджър на гърба си, като по средата направил кратка почивка. Тоя мениджър ще да е бил много смел.

Всички опити са описани - кой, кога и дали е успешен. Някой хора са ставали манияци на тоя спорт и са направили по няколко опита.

Първият герой е Карлисъл Греъм -- майстор на бърчи от Филадельфия. На 11-ти юли 1886-та година той прави първото минаване на бързеите в дъбова бърча. На 22-ри август същата година минава втори път -- този път с глава извън бървата !!! От удара с вълните тъпанчето на едното му ухо било спукано. В следващите 2 години прави още две пускания. Греъм е бил всепризнат експерт и новите мераклии са го търсели да се съветват с него както и да вземат под наем бървата му. На 8-ми август 1886-та Джордж Хазлет и Джордж Потс наемат бървата на Греъм, напъхват се двамата и минават заедно бързеите. Хазлет се изкефил много и през ноември същата година отново наема бървата, само, че този път заедно с една лейди - Сади Алън. Запитан да коментира пускането, Хазлет казва, че със Сади му харесало значително повече отколкото с адаша. Това предизвикало клюки и повдигания на вежди, четем в хрониките, защото Джордж и Сади дори не били сгодени... Друг герой на бързеите е Боби Лийч, който се прочува като най-големия каскадьор на терена и замества остаряващия Греъм.

През 1907-ма година добива международна слава. Историята разказва че веднъж Боби бил зрител в Медисън Скуеър Гардън в Ню Йорк, когато се изпълнявал много трудният номер - скок от високо в плитка вода. Изпълнителят скочил от 47 метра височина в басейн дълбок метър и половина и се пребил. Боби се амбицирал той номер да стане успешно, записал се там в трупата и в крайна сметка го направил. На 25-ти юли 1911-та прави успешен скок със стоманен варел през самия водопад. След това прекарва 23 седмици в болница с изпотрошени кости. В следващите 14 години изпълнява множество каскади, около Ниагара, като скок с парашут от моста, скок от самолет над водопада, преплуване на реката под водопада. Разхождайки се по улицата в Крайст Чърч, Нова Зеландия, на 29-ти април 1925, Боби настъпва портокалова кора, хлъзва се и си счупва крака. В резултат развива гангрена и умира на 67 годишна възраст.

Неуспехът на опитите с бъчви се дължал най-вече на следния печален край -- когато бъчвата мине през бързеите, накрая се озовава във водовъртежа. На фона на това преди него, той изглежда едва ли не като спокойна вода. Но едновременните лодки не са можели да навлязат в него и да изтеглят бъчвата. Така нещастникът се въртял там много часове преди да го извадят -- задушен. Бъчвата не е можело да се отваря изотвътре.

На 8-ми септември 1901, Марта Вагенфюрер минава бързеите в бъчва и започва да се върти във водовъртежа. До вечерта не са могли да я извадят. Чак по тъмно се притичват на помощ от железопътната компания и я изваждат. Марта била жива но полузадушена, изтощена и твърде зле със стомаха. Изобщо женското участие в тия смели каскади е много добре представено. Предния ден - на 7ми септември една друга дама - Мод Уилард заедно с Карлисъл Греъм планират нестандартно минаване - първо тя да мине през бързеите с бъчва, после на водовъртежа да я подбутнат да продължи надолу към долните бързеи до Куинстън, а самия Греъм да плува в този участък около бъчвата. Мод имала глупостта да вземе любимото си куче във бъчвата. Когато стигат вече до водовъртежа, Мод вероятно е била зашеметена от ударите, но кучето не е било, то намира някаква дупка (може би е била предвидена, в тази бъчва) и си тиква муцуната там. В резултат, прекъсва единствената възможност за свеж въздух и Мод се задушила, а псето оживяло. Бъчвата се е въртяла 6 часа преди да успеят да я достигнат. Когато най-сетне извадили бъчвата, псето изскочило с безумен поглед и избягало нанякъде.

Всички тия подробности аз не съм ги запомнил с едно прочитане, а благодарение на дигиталната техника, нащраках плакатчетата със снимки и текст които са окачени в края на тунела през който се минава, за да се слезе до бързеите. Има дори снимка на споменатия пес - бял с черни уши.

По принцип отсрещния бряг е американски, но точно дето е водовъртежа, реката е направила извивка в канадския бряг. Предприемчивите канадци са направили от своя страна гондола която минава по въжена линия точно над това място, между двата канадски бряга. Ние се качихме на нея и видяхме водовъртежа точно отгоре. В наши дни, лодки с мощни двигатели, натоварени с туристи, любители на измокрянето, навлизат със скорост и скачат по вълните.

Ден 3.

Тръгнахме с Албена по нашия дълъг път на запад, посока Тихия океан (пък докъдето стигнем). Първата ни цел бе един полуостров врязан в езерото Хюрън с идея да преспим там на къмпинг. Къмпингът беше много добре направен и с много красиви гледки към езерото. Вечерта поседяхме на дървения кей и погледахме звездите.

Денис така и не успя да ми покаже как се разпъва модерната му палатка. Само знаех, че едва ли не сама се отваря "като чадър" и се наричала - "палатка - 50 секунди", защото толкова било необходимо за разпъването. Прав е. След първите 5 минути, които бяха по-скоро тест за интелигентност, нататък стана много бързо и лесно. Недостатък обаче е това че нямаше непромокаемо дъно. Добре, че взехме големия найлон който Ники ни даде и чието предназначение по принцип е -- да се вързва опънат на околните дървета за да служи като навес и пази масата или евентуално палатката от дъжд. Крупна издънка се оказа примуса. Денис ми го даде с хвалби колко по-готин бил примус с течно гориво отколкото с газ. Аз не че се вързах на тия приказки, но поне очаквах да работи. В къщи го пробвах, той работеше и го взех. Лампата не работеше и не я взех. Какво неописуемо разочарование беше когато още на първия къмпинг примуса твърдо и безапелационно отказа да тръгне. Пръстите ми посиняха от помпене. Не ще и не ще.

Ден. 4

Албена стана в 5:30 да ходи до двете нули. Към 9 събрахме всичко и тръгнахме. После чакахме ферибота. Пресичането на езерото Хюрън с ферибот беше част от плана и трябва да кажа заслужава си. Красива гледка. Возихме се около час и половина сред малки островчета плуващи в една безкрайна водна шир. Гларусите летяха със скоростта на кораба и вземаха в движение чипс от ръцете на децата, които им го протягаха с нескрито удоволствие. Ние от своя страна се опитвахме да заснежем тази динамична сцена. Аз с видео, а Албена с единични снимки. Нейната задача както се досещате беше по-трудна, но имаше достатъчно дубли, така че в крайна сметка всичко стана много точно. Докато колите стоят в трюма пътниците се мотаят по палубите, в ресторанта, залата със фотьойли или съзерцават езерото. Някои си намират местенце на припек за полягане, където си шепнат влюбено и съзерцават един друг. Има и телефони от които може да се

обадиш докдето си искаш, включително и до България. Направи ми впечатление че за разлика от самолетите, където всеки излишен килограм по-добре да го няма, във ферибота сякаш беше обратно - масивни жезеза, ламарина дебела сантиметър, релси... Сега си давам сметка че аз май никога не бях се качвал на толкова голям кораб. Стотици коли влязоха вътре. Докато чакахме на паркинга, прецених че са може би колкото едно футболно игрище. И се носеше със скорост удивителна за едно толкова голямо и тежко образувание. Може би 50-60км/ч.

Ден. 5

Стигнахме един мотел с управител полякиня. Тя първо възкликна като ми видя фанелката с рисунка на Леонардо да Винчи. После като ми видя славянското име, взе да ме разпитва какъв съм и какви планове имам. От дума на дума си разказахме биографиите. Мотела се казваше White Fang. Навсякъде имаше изрисувани вълци. В стаята се мъдреха две картини с вълци. Имаше доста приятен и доста луксозен вид тоя мотел (и не особено приятна цена 64 CAD :) Имаше и телевизор - така съм записал в дневника, впоследствие разбрахме че във всеки мотел задължително присъстват някой атрибути, в това число и телевизора. Имаше и кафеварка. Отвън имаше огромна сателитна антена и полянка за барбекю. Имаше и 2 огромни легла. Изобщо канадските мотели са нещо огромно (особено ако човек е с японски разбирания). Примерно с какво да го сравня, дето повечето от вас да са го виждали - ами да речем стаята ти е с размерите на столовата на хижа Вихрен. Леглата наистина са големи, бих казал повече от 'персон и половина'. Станахме в 7, тръгнахме в 8. Предстояха ни 480 км до Тъндър бей.

Пътят днес е много живописен - гори, езера, езерца, скали, хълмисто и завоесто. Изобщо - не доскучава. Стигнахме Тъндър бей и след кратко обикаляне намерихме място за паркиране, пузнахме стотинки за 40 минути и тръгнахме да свършим някои неща. Обадох се на Ники, той ми каза телефона на Църи (щото отиваме в Саскатун при Църи, а нямаме нито адрес нито телефон). После се обадохме на децата, които на следващия ден заминаваха на море. След това решихме да потърсим примус. Питам една жена на улицата и тя ни посочи магазина - само на 100-тина мера. Тоя магазин трябва да беше много хай-тек, или поне тогава си мислех така, защото ми взеха 62 долара за примуса, плюс една 'безплатна' бутилка пропан- бутан. Абе газовото си е газово. Помня много добре как сме ходили из Рила с бензинов примус как се омирисваше всичката храна и дрехи на бензин и какво баене, надуване и помпене падаше при паленето (на Рибни езера, на Джендемски езера и на много други места). Помня как се родихме после като взехме от първите газови туристически примуси които се появиха у нас (май че гръцки). Що сухи супи са сварени с него, що сняг е стопен... Помня също и как в подножието на Мальовица съм чукал кремъци, та белким

дадат искра, да запалят газовия примус, защото взехме храна състояща се предимно от неща за варене, а забравихме запалка. Значи това по филмите дето чукват камък и запалват две три съчки посипани с мъх, е мнооого далеч от истината. Аз примуса не можах да запаля, те съчки ще ми палят. Помня и още едно голямо разочарование - веднъж пристигнахме с Албена на хижа Грънчар, беше вече захладнало и притъмняло, когато в палатката се опитахме да завием новата бутилка на примуса. От тези еднократните, дето като се наниже, не се вади доде не свърши. Е, оказа се че била се леко изкривила около мястото на пробиване и уплътнението не може да уплътни там. Взех да цвърчи течен бутан. Оставихме я навън да изветрява и ядохме сухи корички. Няма чай, няма топло. Защо си спомних всичко това - новия примус има собствена пиезо запалка и бутилките не са еднократни а могат да се завиват и развиват от горелката. След примуса се обадох на следващия къмпинг (на около 500 километра по-нататък, около град Кенора). Никой не ми поиска номер на кредитна карта, и заключих че надали е претъпкан. Това се оказа вярно. Стигнахме към 9 без 20, което се оказа тяхното 8 без 20, явно бяхме преминали в друг часови пояс. Питаха дали искаме с изглед към езерото. Искахме. Казаха че било геалу nice view. Скоро след това се чудехме колко ще устискаме преди комарите да ни изпият кръвта. Големи и много. Адски много - пълчища. Запалихме специални миришещи клечки които да ги прогонят. Дали от клечките, дали от падащата температура, след около час (докато стегнем палатката) се бяха разсеяли значително. Този къмпинг носеше звучното име Annicinabe и 'сайтът' ни наистина беше много хубав. Мястото за палатката беше един квадрат 4x4 метра, заграден с дъски и пълен с пясък. Наоколо тревички.

Ден 6.

Сутринта станахме в 6:30, тръгнахме малко след 8 (тоест 7 местно време). Почти веднага напуснахме Онтарио и минахме в провинция Манитоба. Довчерашните хълмове, гори, скали и хиляди езера се смениха с равна земя - савана. Докъдето ти стига погледа все равно и само тук таме - признаци на цивилизация. След около 250 километра стигнахме Уинипег. Хубав град. Свежо изглеждащ не само заради многото зеленина но и самите сгради имаха свеж вид. Минахме през едно малко градче на име Ниипава, което ми прозвуча нещо като японско. После видях бензиностанции чието име си беше дибидюс японска дума - ДОМО. Сега се носим към Саскатун. От Уинипег до там са 750км. От един Макдоналдс се обадох на Рени че пристигаме. Църи заминава утре за Италия. Дано си е стегнал багажа.

Ден 7.

Вчера стигнахме лесно до Саскатун където аз изказах хипотеза да спрем близо до университета. Албена успешно навигира до едно място близо до него и оттам се обадохме по телефона на Църи, който се оказа че живее съвсем наблизо - на 2-3 минути с кола. У тях беше на вили на могили. Не защото заминава за Италия, ами защото се местят в по-голям апартамент. Доста от покъщнината беше вече наредена в кашони. Хапнахме малко, па после поизлязохме на кафене. Града изглежда свеж и приятен. През зимата ставало минус 40 градуса, но почти без сняг. В кафенето Албена опита някакво дето било много стронг, а пък аз - чай с аромат на ванилия. После Църи ни изпроводи до къщата на мисис Бойд, където беше уредил спането. На отделни легла в две различни стаи. Но това не беше най-интересното. Целия интериор имаше уклон към червено. Червено разбирай - баш червено. (За компютърджии уточнявам - FF0000). Червено по земята, червено виси по стените и прозорците, чисто червени бяха и чаршафите. В един момент на човек му става малко страшно. Стария сър Доналд беше починал наскоро, и според думите на Църи, бил голяма работа, знаел много за България и прочие, изобщо лекар от занаята, стара школа, благородник бих казал. Та явно той е носел добри пари в къщата, защото мисис Бойд се беше постарала да я затрупа с какви ли не нещица. Беше ми неудобно да снимам, но само ще кажа че всеки максимално затрупан антикварен магазин изглежда като празна стая в сравнение с тази къща. Толкова много неща, че погледа ти не може да спре никъде, стрелка се уплашено от едно на друго и най-накрая - нищо не си запомнил. Само помня че в задния двор имаше басейн а пред къщата - произведение на модерното изкуство за което мисис Бойд дала 6000 долара, и което в общи линии представлява следното - изтръгват хубавата тревичка, която зеленее в общия случай пред канадските къщи, засипват мястото с натрошени различно големи парчета дървесна кора, след което отгоре нахвърлят няколко едри (примерно колкото среден телевизор) камъка с неправилна форма. Е те това било красота, защото било по-близо до дивата природа. Мисис Бойд в интерес на истината се осъзнала, че нещо не е точно тъй, ама вече било късно. На сутринта станахме към 8 (най-сетне се наспах). Аз почнах да търся по телефона Чавдар (следващата ни връзка - в Едмонтон) а в това време мисис Бойд започна да настоява, и в повечето случаи успешно, да подарява на Албена най-различни неща - храна, тенис фанелки, дънково яке...

Сега е 2:33 следобед и имаме още 200км до Едмонтон. Там улиците са прави - както в Стара Загора и би трябвало да намерим мястото лесно. Терена стана хълмист. Много често се вижда едно растение (култура някаква :) със ситни жълти цветове. Максималната разрешена скорост се дигна от 100 на 110.

Ден 8.

Вчера стигнахме благополучно Едмонтон около 16:30. Оказа се много приятен град с улици под прав ъгъл. Примерно север-юг са улици а изток-запад - авенюта. Или обратно. Ориентирането е като по координатна система - тоест много логично и лесно. Намерихме адреса. Чавдар и Роси още не се бяха върнали от работа. Отидохме наблизно да се обадим по телефона. След 20 мин. щяха да дойдат. Разходихме се - магазин за каяци, офис оборудване. Вечерта пийнахме ракийка с китайски специалитети които момчетата донесоха от някакво училищно мероприятие. На сутринта отидохме в така наречения Waterland. Това е най-общо казано зала за водни развлечения, каквато аз бях виждал за сефте в околностите на Иваки, префектура Фукушима, Япония. Японския вариант е много по-добре изпипан и луксозен, има ред неща които в Едмонтонския нямаше. Едмонтонския пък имаше изкуствени вълни, и което е по-важното - държеше няколко световни рекорда, примерно за височина на водна пързалка и за скорост която човек развива по нея. След като си платиш входния билет, може да се планцикаш вътре цял ден, има си и магазинчета за сандвичи и къде да поседнеш ако си се уморил от рипане. Най-смелите скачаха с бърнджи от една рампа близо до тавана. А тавана е бая-бая високо, ако си мислите за тавана на плувен басейн, много сте ниско. Хората отдолу в басейна гледат, свиркат окуражително и пляскат с ръце на този който скача. В зависимост какво си е поръчал (и как се е облякъл) смелчагата или достига (и то добре изразено) водата или не я достига въобще. За беда, при някоя от поредните атракции (а ние обиколихме всичко) аз си изхецнах врата твърде лошо. Подозирам че беше следната атракция - пускаш се в една пързалка, която представлява затворена тръба, виеща се спираловидно надолу, която най-накрая става вертикална (не хоризонтална като обикновените пързалки) и ти се изсипваш като чувал с картофи. От ръба на пързалката до водната повърхност е около 2:50-3 метра. Надолу вече басейна колко е дълбок не знам, но явно достатъчно, така че дори моя милост не усети никакво дъно. Айде едно по-хубаво сравнение от чувала е например - как се изсипа Нио от филма Матрицата, когато го освободиха от клетката дето вегетираше. Прибрахме се със зор. Много ме болеше като си въртя главата.

Ден 9.

Отидохме да доогледаме така наречения Едмонтон уест шопинг мол. Огромна закрыта площ в която има магазини, и ред други неща - например зала за хокей, зала за минигольф, самия Уотърленд и прочие. Огромна като казвам - не просто огромна ами най-голямата в света. 49 хектара (493,000 кв. метра). Вътре работят общо 23,500 души. Два милиарда долара за отишли за построяването му. Паркинът отвън е също най-големия в рекордите на Гинес. Вътре има над 800 магазина, 110 ресторанта, 26 кинозали, църква, казино и др. Освен това на вода

се мъдри 1:1 копие на кораба Санта Мария - този с който Колумб е дошъл навремето си.

Снимахме това-онова, за което спомогна че беше рано и нямаше почти никакви хора. По едно време съм си забравил очилата нейде в снимането, един човек на инвалидна количка ги намерил, сетил се, че ме видял преди това с тия странни очила - оранжеви и ни пресрещна та ми ги даде.

После отидохме в един музей на науката наречен Одисиум. Там Албена най-много се възторгна от възможността да седнеш в една ..нещо като сфера от железни пръти, където те вързват (в средата има седалка) и започват да те въртят по всички направления - от тренировките на космонавтите беше това. Аз не се въртях но снимах с камерата. Имаше и отдел криминалистика - там цялата обстановка по престъплението беше пресъздадена и човек ходи гледа, изследва, води си бележки и ако е умен колкото холмс, накрая разнищва историята. Почваше се от външната врата на апартамента, след това влизаш вътре, гледаш какво има по стаите, в едната разбира се имаше окървавено легло, бюрото както си е със всичко, телефона с телефонен секретар, абе всичко като в нормален апартамент. Ние обаче нищо не разнишихме защото бяхме зле с времето - бързахме за една среща на българи в определен парк. Но явно не сме бързали достатъчно защото срещата беше за 13:00 а когато стигнахме беше 15:30 и бяха останали само Чавови. В парка имаше блус фестивал и се чуваше надалеч. Запътихме се да видим по-отблизо, ама цените от 43 долара ни разкандардисаха да влизаме. Вечерта записвахме на СД купищата направени снимки.

Ден 10.

Тръгнахме в 6 часът местно време. Почти целия ден мина в Скалистите планини. Много красоти ! Видяхме прочутия водопад Атабаска и още един - Сънвапта. Преди това видяхме и езрото Малейн. То се падаше встрани от пътя и се кара примерно повече от половин час в отклонението, което е специално до него направено. Какво беше удивлението ни когато пред очите ни се откри това езеро - толкова мил и познат пейзаж - стои залепен на стената в спалнята ни от години и почти всеки ден сме го гледали, без изобщо някога да си помислим че ще го водим на живо. Страхотно. После гледахме глетчери, имаше едно място обозначено на картата, че там козите ближели сол, която се образувала не знам как си, заради което се върнахме 25 км назад (бяхме го пропуснали). Гледката беше наистина много хубава оттам - отвисоко се виждаше долу огромна долина с река а отсреща величествени зъбери. Козите обаче липсваха. Най-сетне стигнахме езерото Луис, което аз кой знае защо взех да наричам - езерото Сейнт Луис. Може би щото нали на английски е "Лейк Луис" и като кажа на български "езерото" после ми се иска да кажа още 2 думи, ама "езерото лейк луис" нещо не

се вързва, та така. Това прочее е име на целия район и към момента на писане на тия мемоари там се провеждат пак някакви състезания по ски. На къмпинга нямаше места за палатки, а в целия район имахме информация само за един хостел, всичко друго е скъпи хотели и частни вили. Абе нещо като Боровец ама по-голямо. Та в тоя хостел ми рекоха - извадихте късмет мистър, даваме ви последното легло. Обаче казва върху него има разни вещи забравени, едно фризби и прочие, махнете ги оттам и се разполагайте. Отиваме в стаята, и какво да видим - легло персон и полвина а на него наистина разни джунджурии воглаве със споменатото фризби. Махнахме ги, сложихме нашия багаж и отидохме да похапнем в туристическата кухня. Аз за сефте видях такава. Голяма част от идеологията на нашите български туристически кухни, само че доста чисто и оборудвано с техника, например микровълнови печки, газови котлони, хладилници. В хладилника на всяка торбичка пишеше, дадения човек кога си заминава. Такова е правилото - за да може да знаят да ти изхвърлят (или изядат) торбата, ако си заминал.

А стаята дето ни я дадоха, такова чудо също не бях виждал - имаше формата на буквата Г - във вертикално направление. Ние сме в долната част, площ 2 на 2 метра - почти само за леглото, а по стената има стълба която води към горната част. Така ония отгоре могат да надничат през ръба и да гледат директно какво става в твойто легло, докато ти си онеправдан - трябва да се катериш по стълбата и надали ще имаш такава хубава позиция гледайки от ръба. Секи случай, докато разчиствахме успяхме да се запознаем с горните. След вечерята се връщаме ние и таман почвам да си търся ключа по джобовете (нещо характерно за мен), гледам една друга двойка вече си употребяват техния...ама не бяха тия дето ги познаваме. Хеле, отвориха и четирмата се пъгнахме вътре. Сигурно отначало всеки си мислеше, че другите са може би още едни "горни". Обаче в един момент се оказа че всички седим с влажен поглед отправен в леглото. След 2-3 разменени лафа, почти сплотени от идеята се завтекохме с другия пич да скалпираме рецепционистката. Тя явно беше непълнолетна и не много наясно с компютъра и цялата идеология, щото сега вече батко и си беше дошъл на мястото. Като разбра ситуацията, той за мое учудване я реши с неочаквана лекота и бързина. Ония си останаха там (фризбито било тяхно, и не било забравено, ами изобщо не са си тръгвали) а на нас ни дадоха друга, отделна стая в която имаше две двойни легла едно над друго и никакви хора. Язык че пак трябваше да се става рано. Човек като спи на палатка, започва да оценява какво е да се попротегнеш в легло.

Ден 11.

Станахме в 6 локално време. По-късно, минавайки в Бритиш Колумбия спечелихме още един час. Общо сега сме на 3 часа разлика от Онтарио. Първо посетихме водопада Такакау - един от най-високите в Канада. Чак се зачудих да не е кръщаван от японци ("така-" на японски е висок). После посетихме и така наречения Нейчъръл бридж - абе нещо като водопад, ама там дето трябва да му е ръба, скалите са останали, а одолу има дупка през която се изсипва водата. Човек (ако няма заграждения) без проблеми може да мине отгоре, най-трудното място за прескачане е не повече от метър и петдесет. Из пътя снимахме още езера и планински върхове. Много красиво. В момента се носим на запад. Имаме около 400км до Ванкувър.

Ден 12.

Вчера по едно време терена взе да придобива много тропичен вид - тръни и сухи треви. Само тук там - оазиси със зелена трева (или може би - жито) - признак за изкуствено напояване. После растителността отново взе да живва и избуява с приближаването на Ванкувър. В града не влязохме, отправихме се директно към феритата за острова. Не чакахме дълго - около половин час и към 20:00 почнахме да се товарим. За справка - ферито излиза 50.50 долара за двама с кола. По време на пътуването притъмня и съвсем затъмня. Аз се обадох по телефона на Ники а сетне и на Чаво. Тревожихме се къде ли ще намерим спане и най-вече бензин, чийто индикатор беше на "последна чертичка". Разтоварихме се в 21:30 със свито сърце. След около 15км намерихме бензиностанция в град на име Сидни. Бензина беше скъп - около 78 цента (в Кингстон беше 69) а и връзката им не работеше нещо та не приемаше карти, ами пращаше хората да теглят кеш от една машина наблизо. След това вече успокоени продължихме в тъмното в посока Виктория. Пропуснахме 2-3 мотела само защото бяха все още далеч от града. Най-сетне решихме да спрем в един на име Чери Бенд. Там искаха 81 долара, но беше много приятна стая, а отвън - всичко в цветя. Решихме да се наспим добре. Ако 8 часа изобщо може да се нарече добре - от 12 до 8. Обаче поради грешка на Албена, стана 7, щото в 7 тя скочи, заяви че е станало 8 часът и ме разбута. Как да е, към 9 тръгнахме. Преди да тръгнем забелязах през прозореца богато находище на къпини и бързо напълних една голяма чаша. Изядох я почти сам, без никакъв зор. Всичко в мотела, между бунгалата гъмжеше от цветя и много ми хареса. Снимах. После се оказа че това е характерно и за целия град Виктория, който ми хареса най-много от всички досега. Навсякъде по улиците - цветя. Напомни ми за Цукуба. Явно и самия климат е подобен защото имаше изобилие от вечнозелени растения. Посетихме парламента, градинката пред него, Музея - "Микро Свят", както и една интересна "старинна" къща с кула.

Направо замък достоен за уважаващи себе си призраци. Накрая влязохме и в градината на резиденцията на наместника на кралицата.

Когато в 17:30 се озовахме пред ферибота, се оказа че следващия е в 19:00. За нула бройки (5 коли) се прецакахме и изтървахме предното фери. Мотяхме се час и половина, аз поспах малко. На ферито, снимах много красив залез. Увити в одеяло седяхме на горната палуба. Разтоварихме се по тъмно и само с едно единствено объркване намерихме къмпинг наред самия Ванкувър, където разбира се нямахме никакви резервации. Пропуснах да кажа, че фери хванахме не от Виктория а от град на име Нанаймо (пак на японско бие) -- стотина километра по на север. Във Виктория не видяхме дебели хора. Във Ванкувър също почти няма.

Имаше 5 свободни места за палатки. Бързо избрахме едно и опънахме палатката. Тоя къмпинг имаше изключително градски вид. През него се вие асфалтирана широка улица а ти си опънал встрани от нея на тревата - чувството е едва ли не като че ли е обявена стачка наред града.

През нощта имаше малко произшествие. Идиотската врата на кенефа се отваря с шифър който услужливо ти казват когато те регистрират. Явно за да не влизат там външни хора (интересно отде ще се домъкнат като цялата територия е оградена). Хубаво. Ставам аз по някое време и гонен от позивите на природата се завтичам натам. Почва една борба с шифъра. Въведох го няколко десетки пъти с най-различни паузи между натисканията, дори почнах да се чудя да не са го сменили. Най-сетне се отвори. От добро сърце към следващи жертви (е, на мен ми се размина, не станах чак жертва) по нашенски обичай за оправяне на техниката, затъкнах малко хартия, че да пречи на вратата да се заключи.

ден 13.

Станахме. Първата ми работа беше да се примоля на рецепцията да ми включат там зареждалото за батериите на видеокамерата. Тръгнахме към 10 за първия обект - Капиляно бридж. И то не какъв да е, ами съспеншън бридж. С други думи висящ бая нависоко, клатец и люлеец се ;)

Прекарахме там 2-3 часа. Идеята е проста - още от най-стари времена, белите хора се усетили, че тука таман както е високо може да се опъне един мост над реката с туристическа цел. И така - до ден днешен. Първият мост е бил построен в 1889 година. Сегашния е четвърти поред. Дълъг е 135 метра и виси на 70 метра височина над реката. Имало е и друга добра идея - преди примерно 80-тина години, някъв бял човек се заселва наоколо и почва да дялка от дърво индиански тотеми. Впоследствие и това допринася за туристическия интерес. Сега вече има доста тотеми наслагани и индианците както си му е реда са поели бизнеса в свои ръце - дялкат така да се каже. Но интересното е, че не са го почнали те. Албена

имаше много нежно отношение към дискриминираните индианци, додето не ги чу как пеят. Ужас ви казвам. Значи това великата наука и култура на майките, за която сме слушали, може да е едно, обаче североамериканските индианци са нещо свършено друго. Пеенето е едно монотонно и крайно изнервящо блеене с усилвания на моменти (като развалена сирена) съпроводено с монотонно думкане на тъпан. Общо взето всеки нормално развит човек над 7 годишна възраст може за секунди да усвои индианската музика, че даже и да изкара някоя авторска песен. То думи и без друго нямаше, само а-а-а-а-а. Аз тогава не повярвах докрай че това е то индианската музика, додето не гледах един канадски филм, където великия вожд пъ точно по същия начин по който дърводелеца на тотемите от комплекса на Капиляно бридж.

След моста се упътихме към града. Първо се качихме на градската кула - Харбър Център. После следвайки справочниците се отправихме към Стенли парк. Там се намира прословутият Ванкувърски аквариум. Че бил прословут аз разбрах впоследствие [9] но трябва да кажа че не е нищо особено, сравнен примерно с Йокохамския. Навред имаше плакати че се е родило бебе белуга и какво голямо щастие означава това. Тръгнахме да видим бебето белуга па даже и шоу се споменаваше в плакатите. Намерихме мястото, бебето и майка му си плуваха кротко вътре, а народа започна да се събира и да запълва местата. Значи представете си басейн с продълговата форма примерно 20-30-тина метра по най-големия диагонал, който от едната страна има амфитеатрално 5-6 реда седалки. Надолу е дълбок и като се слезе в съответните зали, през стъкло може да се вижда какво става под водата. Но ние сега бяхме горе и скоро "шоуто" започна. Появи се водещата и взе да задава въпроси, свързани с раждането и родословието на бебето белуга. Като например такива - Как се казва таткото на бебето белуга. На коя дата и точно в колко часа се роди бебето белуга. А знаете ли как пренесохме майката от единия аквариум в другия... да точно така - с кран...трябва да отбележа че на днешното шоу имаме изключително интелигентна публика... А знае ли случайно някой как се казва лелята на бебето белуга по майчина линия ?

Това последното не си го измислям, точно такъв въпрос имаше както и множество други в този дух. В това време бебето и майката се подмотваха в най-далечния край на аквариума. Дори водещата спомена, че те там обичали да си почиват по време на шоуто. Аз очаквах с интерес кога ще почне аджеба това шоу, какви ли подскоци и акробатики ще се завъртят и се тухках, че не седнахме на най-добра за снимане позиция. Когато изведнъж чухме, че видите ли много ни благодарят задето сме си прекарвали така добре и айде чао до нови срещи... Айсиктир ! Те това беше шоуто. Тъпи въпроси, чиито отговори ги пише по плакатите. И при това без никакви награди! Никакви акробатики, никакви изпълнения.

После влязохме в една тропическа градина, интересното на която бяха пеперудите. Снимах голяма жълта пеперуда докато си хапваше с хобота от една обелена, омекнала праскова. След това тръгнахме да си ходим на изток, като първо се помотахме из града, додето си хванем пътя - поради еднопосочните улици най-вече. След това по тъмно карахме из един доста пуст път в планината - примерно на полвин час виждахме кола. Беше и доста стръмно, понякога 13% наклон. Поради тъмнината и стръмното и това, че виждахме отвреме на време скалисти зъбери в небето, имах чувството, че като да сме в място подобно на царския път в Рила, когато минава по склона на Песокливата вапа на над 2200 метра височина.

След като минахме 200-250 километра по това чудо, решихме да спрем за нощувка в град на име Лилоет. В първия мотел, един чичка взе под носа ми последната стая. Във втория (беше 22:30) една индийка искаше да ми вземе 59 долара за "риали найс руум". Съгласих се с резерви. Обаче се оказа наистина много хубав апартамент. Най-важното - успяхме да заредим батериите.

На сутринта станах първи и започнах жадно да гледам филм по телевизията. Албена обаче най-коравосърдечно ми прекрати това занимание (което иначе можеше да продължи цял ден) и към 9:30 тръгнахме. Пуснах картичка за Денис (най-сетне). После спряхме на някаква бензиностанция да се обаждам до Калгари за резервация на къмпинг. Казаха, че нямало нужда - имало много места. Продължихме. Скоро след това се усетихме че сме объркали пътя още с излизането от Лилоет. Върнахме се, намерихме го и вече наистина се носим към Калгари. Дотам имаме около 800км. Около нас са планини. Следващия град е Кеш Крик, а след него някакъв си Клинтън. Ама ние май не минаваме през него.

.....

Тоя ден някъде около 7:30 стигнахме езерото Луис. Този път беше по-рано от предишния така че направих хубави снимки. После се качихме и до езерото Морейн - 14 км по-натат. Над него се извисяваха изключително красиви върхове. Водата му беше пак така синя, като на Луис, само че малко по-бистра. Взе да притъмнява. След кратко съвещание, решихме да продължим към Банф по единия от двата възможни пътя, за който пишеше че е панорамен и на картата бяха нарисувани няколко къмпинга по протежението му. Пътят беше наистина панорамен и само настъпващата тъмнина попречи да направим повече снимки там. В къмпинга бяхме по тъмно. При цялото си старание не открихме никакъв офис или нещо подобно дето да си платим. Щателно го обиколихме целия. Няма. Накрая питахме едни хора и те рекоха че тука било на самообслужване. Избираш си празно място, разполагаш се и после ходиш на входа на къмпинга - там имало каквото трябва - специални пликосе в които слагаш парите и специална кутия в

която ги пускаш. В пътеводителя пишеше, че тоя къмпинг струва \$13. Да ама аз имах само 20 на цяло. Кой ще ти върне ресто в тоя пущинак. Никой. Взехме да пребъркваме джобове за стотинки. Събрахме 12.85 и аз рекох, че 15 цента ще ни ги простят. Тоест ако дойде рейнджърът ще му доплатим на място. Хубаво ама като отидох при кутията се оказа че не било 13 а 15. Бре! Взех да се почесвам умно. Това даде резултат. По едно време гледам - сред купищата пликосе и две бележки на френски в които нещо се спряга за кредитна карта. Впрегнах в действие скромните си познания по френски и след немалко напъни и умуване успях да попълня бележката. Кой съм, къде живея, телефонен номер, номер на колата и най-важното - номер на кредитната карта. Подписах се за 15 долара. Явно тия бележки много са се харчили защото бяха останали само 2 и то на френски, а пликосе имаше стотици. Цялото действие стана в пълна тъмнина, далеч от признаци на живот, само на фаровете на колата. Къмпингът беше разстлан на голяма площ и като въртиш по пътя (неасфалтиран) извътре се чувстваш като в лабиринт. Гората беше висока и небе почти не се виждаше. Без фенер - пълна тъмница.

Ден 14

Аз спях с три одеяла и на сутринта бях вкочанен от студ. Албена в чувала - и тя. Затова станахме много рано и много бързо си събрахме палатката и всичко. Допълнение - вчера, преди да влезем в Скалистите планини, спряхме в един град и за раздвижване наобиколихме един магазин. От веригата Канейдиън Тайър. Купихме компресор за дюшека че ни беше писнало да го надуваме както с уста така и с крачната помпичка. Включва се в запалката на колата и работи на ток. Тоя звер имаше манометър претенциозно разграфен до 200 атмосфери. Интересно каква ли ще е тази автомобилна гума или надуваем дюшек дето ще се помпи толкоз ;-). Сами се сещате че на такава скала дали е 2 или 3 атмосфери, е трудно да се разграничи. Че даже и повече. Но това едно на ръка. Оказа се патетично бавен. За 20 минути дигайки шум из гората и привличайки хорските псувни от близо и далеч, машинката успя да напомпи 1/3 от дюшека. За гуми може и да става, ама за дюшеци трябва нещо дето не дига толкова налягане, а има по-голям капацитет. Не че вярвам тоя да дигаше 200 де.

Панорамния път отвчера по някое време днес премина в път чието име е такова - път за наблюдаване на диви животни. Еднопосочен, тесен и много живописно виещ се в гората. Там, впрочем, нямаше никакви животни. Видяхме ги обаче преди това. На 2-3 пъти видяхме огромен лос (мус) да пасе кротко край пътя. Видяхме и 2 кошути.

След около 200 километра бяхме в Калгари, където както всички сте чували е имало зимни олимпийски игри. Казахме си, че явно не всички дисциплини са били точно там, защото е доста равно. Шанци за ски скокове имаше, но спусканията, предполагам са били на езерото Луис. От всички забележителности, отново, традиционно избрахме кулата на града. Да се качим на високо да поогледаме и пооснимаме. Това ни отне 45 минути (според машината на паркинга). Продължихме устремно на изток. След това бяха равните поля на Съскечуан, който по-ми харесваше да му викам Саскачеван - звучи руско, а следователно мило и родно ;-)) Като Нахичеван например. Равни поля - докдето ти стига погледа.

В столицата Реджайна (пише се Регина :) не спирахме. По пътя нямаше почти никакви коли, а където се появяваха се зверехме в регистрационните им табели, да видим какъв ли е девиза на Съскечуан. Всяка провинция си има някакъв девиз за табелите на колите. Оказа се че е "Land of living skies". Вечерта около 9:30 местно време стигнахме къмпинг на име ФилдСтоун, на около 350 километра западно от Уиннипег. Естествено - няхаме никаква резервация, но имаше места. Лелката се учуди как ще разпъваме на тъмно, още повече се учуди че сме изминали 1150 километра този ден. Спомена че заради езерото имало и много комари. Между другото, като приближавахме натам, предното стъкло на колата за кратко време стана много мръсно. Чуваше се и звук като от капки. Но не се виждаха капки. Взехме да спорим с Албена дали вали или не вали. Като си покажеш ръката през прозореца, усещаш сякаш непрекъснато дребни капки падат върху нея. Като я прибереш - суха. На сутринта нещата се изясниха съсем, като видяхме предната броня на колата - цялата в комари. Хиляди малки размазани комари. Това го има на снимка. Амейзинг, дето има една дума.

Ден 15.

Минахме през Уиннипег. Хапнахме в кентъкските пилета. Обадохме се на децата. Аз снимах в тоалетната една чешма която много приличаше на усмихната коза. В Уиннипег, поради записване, пак минахме през центъра. Опитах да снимам небостъргачите в движение. Вечерта след около 14-15 часа каране спряхме на мотел. Счупихме предишния рекорд - тоя ден минахме 1170 километра. При това на 50-тина км от мотела имаше задръстване поради тежка катастрофа и чакахме около 45 минути. Мотела се казваше Бърчвил, в град Нипигон. Легнахме половин час след полунощ. Албена не ми даде да гледам филми. На сутринта часовникът иззвъня в 7:30.

Ден 16.

Тръгнахме с идеята отново да счупим рекорда и да стигнем Кингстън. Дали ще стане - още не се знае. В момента е 925-тия километър за деня. Минахме Съдбъри и се носим към Пери Саунд. Оттам ще мислим кой път да хванем. Откак влязохме в Онтарио бензина показва флукутации от 66 до 79 цента на литър. Имам чувството, че скъпия, освен това и изгаря по-бързо..

На това място, дневника свършва.

Спомням си, че бяхме много изтощени от карането, което завърши успешно в около 2 след полунощ в Кингстон след 1530 километра. Следва да се отбележи, че сигурно нямаше да сме толкоз изморени ако карахме с превишена скорост (а следователно по-малко време). Но ние почти през цялото време не сме превишавали с повече от 10-15км разрешеното.

Общо бяхме изминали 10,469 километра.

Без смяна на маслото впрочем. Когато навъртяхме около 6000км, аз се обадох на агенцията, защото така ми бяха казали. Те рекоха - ами къде сте сега. Викам - ами някъде около Уиннипег. Те викат - а, ами много сте далече, нищо не можем да направим, карай, карай... Та явно притеснения за маслото те изобщо нямаха, ами по-скоро за нашто удобство, щото нали разбирате, човек като кара 2 седмици една кола, тя си иска почистване.. :)) Тази ми хумористична хипотеза впрочем се потвърди. Като отидохме в агенцията на следващия ден след пристигането ни в Кингстон, момчетата ми посочиха един нов, чистичък Понтиак и рекоха - ами добре, вземай тоя и продължавай. Преди това полюбопитстваха дали сме ходили до Ванкувър, че да навъртим толкоз километри. Аз казах - ами даааа, даже до Виктория. Първоначалното ми притеснение, че ще ми се карат се изпари. Но преди това все си спомнях за ония двамата от Ентърпрайз, дето навремето възкликнаха "9000км - you will kill the car !!!"

Понтиака искам да кажа, ми хареса много повече от Шевролета(Малибу). Беше малко по-тесен вътре, по-лек като цяло, а малко по-неекономичен (вместо 7, стана 8 на 100 разхода) но пък много по-пъргав, и изобщо много по-свеж и младежки дизайн. Абе красива кола. Понтиак Гранд АМ. Тъмно червен. Двигателя му пак беше 3.5 литра. Караше със 110км/ч на 1800 оборота. През следващите 2 седмици с него изминахме само 3172км.

В Кингстън стояхме няколко дена и използвахме времето да видим така наречените "хиляда острови". Разходката е с корабче и трае около 3 часа. Тръгва се от залива на Кингстън, на изток. След повече от час пътуване, през което време 2-ма музиканти успешно ни забавляваха, се стига до мястото. Действително безчет малки островчета с горички, полянки и къщички по тях. Някой островчета бяха наистина малки - примерно 20x20 метра, колкото за къщичка с дворче и градинка. Сигурно, който живее там се чувства наистина като цар на земята си. Сега като гледам филмите и снимките - колко много има с вода

и брегове снимани откъм водата, сякаш че сме направили и едно водно пътешествие. А след Кингстън, предстоеше още (но ние тогава не знаехме). Видяхме изотвън и форт Хенри, съвсем близо до колежа е, който навремето бил построен за да защитава от евентуално американско нападение. Тъй или иначе, никога не се наложило. Жалко че не остана време да видим представленията. Там през лятото всяка сряда имаше едновременни демонстрации - как се напада и отбранява крепост. Аз съм ги виждал само на снимка, а докато ходех на курс по ветроходство и въртяхме с лодките из залива, редовно се чуваха топовни гърмежи откъм форта.

Няколко думи за езерото Онтарио, които прочетох в корабчето. Първоначално езерото е било кръстено Фронтенак, от първите френски изследователи на тия земи. То е най-малкото от великите езера. Това не му е попречило да добие мрачна слава със многото хора и кораби които е погълнало. Размерите му са приблизително 311 км дължина и 87 км ширина. По дълбочина 245 метра, Онтарио отстъпва само на Голямото езеро и на езерото Мичигън. Най-мрачна слава има североизточния му край (най-близкият до Кингстън). Редица събития са станали за първи път на Езерото Онтарио - първия неморски боен кораб, първите параходи пуснати по великите езера - 1816 и 1817 година, първия в света кораб с витло - 1844-та година.

По въпроса за по-нататъшното ни пътешестване, имаше известно замисляне, но кратко. Дилемата беше дали да се напънем да идем до Халифакс, че да може да се бием в гърдите как сме минали Канада открай до край. Абсолютно възможно беше за 4 дена да го сдъвчем, а дори и за 3, обаче след като преценихме решихме че няма смисъл от усилието, а по-добре, по спокойно да се насладим на времето, посещавайки Отава, Монреал и Квебек.

А за последните дни оставихме посещение на кулата в Торонто и увеселителния парк Уондърленд. Като стана дума, та се сетих - кой ли болен мозък у нас е решил че Квебек трябва да се произнася така. Не знам. Аз много преди да имам идея къде изобщо се намира това, бях го прочел на български така написано - Квебек. Истината е, че англоговорящите канадци му викат Кубек, а френскоговорящите, демек тия които са си баш в него - Кебек. Та аз от уважение към тях, все пак те трябва най-добре да знаят нали ;) взех също да му викам Кебек. Провинцията се казва Кебек, а отделно има и град Кебек, който за да няма двусмислие се нарича Кебек-сити.

На мен това ми беше третото ходене в Отава и Монреал (всъщност МонТреал) и първото в Кебек-сити.

Всъщност сега вече знам отде идват тия наши неправилни произношения на чуждите думи[10]. В далечното минало когато в България не е имало преводачи директно от западноевропейските езици, нещата са се превеждали от втора ръка,

демек от руски. По тая причина например е останало Вашингтон (вместо Уошингтън), и ред други...мярката за мощност "ват" на името на Джеймс Уат. Пак ми хрумна за Саскачеван. Направо си звучи като съкращение на "Сега ша скочи Иван". Или още по-добре - гледаме световното по скокове от кула и когато идва ред на Иванчо от България, нашия коментатор (Вера Маринова или Мичмана или в краен случай Никола Ексеров) казва -- Е, СяСкачаИван !

Но така или иначе, Квебек е дошъл оттам отдето са Доктор Ватсон и Шерлок Голмс.

Хеле, те самите не са дошли в този си вид.

В Отава посетихме естествено парламента и се качихме на най-високата кула - с часовника. Оттам се отваря много хубава гледка към околните сгради а също и към реката и френската част оттатък. Имам предвид, че като пресече моста "Александрия", човек се озовава в частта от града, която е в провинция Кебек. Ние го направихме. От другата страна май-няма нищо интересно, освен музея на викингите, интересни водопадчета около него и хубава тревичка за полягане. Другото интересно е, че може да се правят снимки в посока реката, шлюзовете и прословутия парламент. Навремето кралицата дълго умувала къде да сложи столицата на Канада. Най-сетне избрала това място, и както твърдят канадските историци - с проникновен замисъл. Обаче не така са мислели американците. В тогавашната американска преса се напоявили, иронични коментари, че човек трябва да тръгне на север, да се запилее из едни пущинаци дето и пиле не прехвърква и най-сетне ако има късмет ще се натъкне на канадската столица.

Монтреал беше следващия ни обект. Пристигнахме там по тъмно, намерихме къмпинга, дадоха ни някаква магнитна карта с която да си отваряме бариерата за да мине колата, ако излизаме по късните часове. След опъване на палатката, естествено тутакси се отправихме на нощна обиколка из града. Аз нали вече имах едно наум от трамбоването с Гиом, та сега си знаех че ще паркираме без проблеми. И наистина - намирането на място, при това безплатно насред самия център не е никакъв проблем в късните часове. Поразгледахме и поснихме небостъргачите. Не запомних кой какъв е, с изключение на един на който пишеше IBM и един друг който имаше интересна форма, той май е най-високия - ако се гледа отгоре ще има форма на кръст. На къмпинга беше много приятно, с изглед към езеро, от което сутрин излизаха 12 бели патки (не лебеди) да покрякат и да се поразкършат. Пък ако човек благоволи да им хвърли малко хлябец, добре дошло. С хлябец или без, те обаче си оставяха маркировката по поляната. Целия следващ ден посветихме на разходки из града, като освен Нотр Дам дьо Монтреал, видяхме и часовниковата кула край реката, кеят ... в тоя район бяха много на мода едни скейт бордове за туристи, с двигателче. Качваш се на

дъската и тя върви. Качихме се и на прословутия баир Маунт Роял от който идва името на града. Горест имаше едно много хубаво езеро, а баш от високото се отваря чудна гледка към града. Това е любимо място за снимки на туристите. На връщане, рекохме да хапнем по някой хот-дог от капанчето при езерото. И там се сблъскахме за първи път с проблема продавачите да не разбират бъркел английски и да се налага да си говорим на френски (от който ние бъркел не разбираме).

Из самия център, много ме впечатли плетеницата от подземни пространства която е изградена - направо един малък подземен град - с магазини, кафенета, гара. Хората дето работят в сградите от този район, изобщо няма нужда да излизат под открито небе за да се придвижват насам натам. Още тогава, макар че беше лято оцених колко полезно би било това в един кучешки студ. Сега (февруари) сигурно минус 30 градуса е редовно явление в Монреал.

На следващия ден отидохме в Кебек сити, чиято характерна черта ще ви каже всеки който го е видял и която най-точно го описва -- много европейски вид. Особено човек ако е свикнал с гледката на тия американски тип градчета, които не са твърде различни от каубойските градчета от филмите -- една улица с дървени двуетажни къщи от двете страни. Кебек сити си е нещо съвсем друго и ако за американците и за канадците е екзотика, за нас европейците е нещо като да си се почувстваш изведнъж на своя почва. Просто ти става много по-приятно и дружелюбно. Без значение, че нищо не хващаш от езика. Впрочем както се разхождахме видяхме едно голямо табло с знамената и имената на франкофонските държави, изписани на него. България също беше там.

По традиция, както винаги досега, потърсихме в справочника коя е най-високата сграда и се завтекохме да се качим горе. Там билета беше лепенка, която си слагаш примерно на ръката и ако искаш след някой и друг час може пак да дойдеш и пак да се качиш на високото. Аз си я залепих на челото и това почти никого не смая, додето на слизане не срещнахме една група младежи. Едно от момичетата взе да се кикоти и най-бесрамно да ме сочи. Като погледнах стана ми смешно и на мен. Тя беше също с лепенка на челото.

Друг интересен обект беше цитаделата - крепост със сложна петолъчна форма, в която май се оказа че не се влиза, защото се ползвала от военните и досега. Прочее - най-голямото военно укрепление в цяла Северна Америка. И разбира се един огромен замък - емблематичен за града - най-снимания обект. Истината е обаче, че той никога не е бил замък а е построен като хотел Феърмонт (<http://tinylink.com/?k5Q8Dh2mta>), който да прилича на замък. Местните българи му викат "Шатото". В околностите на града посетихме и два парка с водопади. Единият се казваше Parc de la Chute-Montmorency със висящ (каква изразителна дума - съспеншън :) мост над него. Но преди да мине по него човек трябва да се изкачи

от долното ниво на водопада до горе по 487 дървени стъпала, прекарани по склона за ентузиастите. За мързеливите има шосеен път. Явно немците имат доброто име на ентузиаста, защото на информацията, щом чуа че една група е немска, веднага рекоха - Ааа, вие сигурно ще искате да драпате по стълбите. Ние рекохме, че сме българи и също ще драпаме. Както е казал другаря Димитров - той Карл Пети е говорел на немски с конете си, а ние сега тука ще им се даваме.. А-мма я ! С голяма гордост управителите на парка съобщиха че тоя водопад е с 30 метра по-висок от Ниагарския. С други думи, висок е 83 метра. Ако човек си вземе едни устройства пътеводители, слага си слушалките и отвреме на време има из пътя едни колонки. Слагаш на уреченото кръгче, накрайника на слушалките и слушаш раздувки за това което се вижда наоколо (техническо отклонение - не пъхаш жак в бучка, а просто долепяш една плоска джаджа до друга - оттам сигнала минава по индукционен път - така се спестяват нервите по чистенето на дупките от прах и пазенето им при дъжд, ако бяха обикновени бучки)

Докато качвахме 487-те стълби, обърнахме внимание на зимните снимки от пътеводителя. Точно на 10-20 метра пред мястото където пада водата се образува доста серизно ледено баирче - достига височина 30 метра. Нарича се Шугарлоуф - Захарната бучка. И всичко това се натрупва от пръските които се вдигат от падащата вода. Било любимо място за спускане, а замръзналата стена - вляво от водопада - любимо място за ледени катерачи.

При пътуването на изток, реката Сен Лоран става все по-широка и без да сме стигали докрая, по някое време си беше -- баци и реката -- не се виждаше другия край. До хоризонта - все вода. Може би 20-30-50км да беше широка там. По нея влизат големите презокеански кораби минават през Кебек сити, Монреал та чак до Торонто и нагоре по големите езера.

По едно време стигнахме до място където се влива една друга река и ни препречва пътя. Ние се движим на изток нали така, по левия бряг на Сен Лоран. На това място имаше специални обозначения, къде да се спре и да се наблюдават белуги в естествени условия. Видяхме белугите и ги снимахме. След това почна да ме гложди едно съмнение. Тъй като не се виждаше никакъв мост, а пътя слиза надолу към реката, предположихме че има ферибот. Хубаво ама, бяхме останали без никакви сухи пари, а и лимита на кредитната карта беше изчерпан (нали споменах за тая карта със само \$500 лимит). Та докато пускахме лека полека в колоната от 50-тина коли по нанадолнището, умувахме какво ли ще правим, колко ли пари ще искат. Най-накрая се натоварихме благополучно. Никой, никъде не поиска пари. Корабчето тръгна и чак тогава се успокоих. Отново снимахме. Това ни беше четвъртото возене заедно с колата. Чак по-късно

разбрах, обяснението, че на такива места фериботите се водят "part of the road system" или с други думи, както си караш безплатно по шосето (е, с данъците) така те превозва и ферибота - полага се един вид. Дори тука в Кингстън имаме такъв. Ходи до Вълчия остров за около час. На Вълчия остров, няма абсолютно нищо интересно - селски терен, селски къщи, както още Гиом ми обясни. Ако отидеш с туристическа цел -- има два варианта - или изобщо не слизаш и след 10 минути се возиш обратно, или пък слизаш и един час умираш от скука. Аз все пак отидох (чак през ноември) и благоразумно избрах първия вариант. С мен беше един Ню Йоркски индиец на име Випул Джейн, на когото бях решил да предложа тая безплатна атракция, пък с втория куршум -- хем и аз да си го пиша в актива. Сега когато целият залив е замръзнал, пътят на ферибота се поддържа чрез система която бърбуника мехурчета от дъното и така, разбълниквайки водата и пречи да замръзне. Гледаш - залива като бяло снежно поле, а сред него гордо пори ферибот, носи се към Вълчия остров, все едно, че е Ледоразбивача "Ленин" на път за земята на Франц Йосиф.

Но чакай да довършим историята с пътешествието. По него време вече беше около 10-ти септември и повечето къмпинзи взеха да затварят. Решихме да подкараме на север и да

стигнем езерото Сен Жан, то изглеждаше бая големшко на картата. Грубо казано размерът му е овал около 30x40км. Ежегодно там се провежда международен плувен марафон - 32 км. Абе като застанеш на брега, не може да кажеш че е езеро - другия край не се вижда. Все едно си на море. Но преди да стигнем до там имаше известно нощно лутане - търсене на къмпинга. Само един беше останал отворен според справочника. На път за там, спряхме профилактично в един мотел да се осведомя за цените. Човека не знаеше английски та се наложи да търси по телефона някой с когото аз говорих. Казах им че отиваме да търсим къмпинг ама има голяма вероятност да се върнем. След известно лутане из малки и тъмни улички, намерихме къмпинга. Той беше отворен и може би зарязан така от няколко дена, без никакви посетители вътре, само десетина пусти каравани и абсолютно тъмно и криминално. Решихме, че тази емоция не си заслужава и се върнахме на къмпинга където вече само със жестове и мимики се разбрахме на рецепцията. На другата сутрин отидохме да нагледаме езерото, даже аз с една сръчна маневра вкарах понтиака на метър от самата вода. Брега беше гладък камък с жълто-червеникав оттенък. За съжаление денят беше облачен и хладен, а водата студена. Не направихме какво къпане, само Албена нагази до коляно.

На връщане отпрашихме директно към Кингстън, като минахме през много живописни Кебекски местности.

След това трябваше да се изнесем към Торонто, за да си хване Албена самолета от там. За накрая бяхме оставили тия два обекта - CN Tower (на български - БДЖ кулата) - най-високата постройка на света 533.33 метра с най-високата наблюдателна площадка 447 метра. ; Втория обект беше - Торонто уондърленд, увеселителен парк с влачета и въртележки. Първо отидохме на кулата. Едно естествено продължение на всичките ни качвания по кули из канадските градове. На входа има много сериозна проверка. Направо все едно, че ще се качваш на самолет. Първата наблюдателница е на 342 метра височина. Там има дори тоалетни, тъй че човек може (и трябва) да отчете едно пикаене от високо. Там се намира и най-високия уеб сайт на света -- www.cntower.ca (спрямо земната повърхност не спрямо океанската). Най-големия хит обаче е прозрачния под. Не знам дали е плексиглас или нещо по-засукано, обаче в първия момент хич не ти се иска да стъпиш там. Вижда се цялото тяло на кулата и право долу хората като малки мравки в подножието и.

Големия недостатък на прозорците в залата е, че са от някаква напрегната пластмаса. Кое то означава - двулъчепречупваща. Кое то пък означава, че ако искаш да снимаш с поляризатор, за да не ти излязат отражения от прозорците, излизат пък петна. Ни тъй, ни тъй. Следващата площадка е баш рекордъора по височина. Там е сравнително тясно и се води сметка колко хора са качени и колко слезли, за да не стане претрупване. Едно на ръка че има допълнителна такса за там. Обаче гледката е страхотна. Направо си е от самолет. Оттам небостъргачите изглеждат като дребни блокчета в ниското. Направихме доста снимки.

На следващия ден се насочихме към парка с влачетата. Имаше 11 вида различни влачета (или както им викат - костери). Изпробвахме ги всичките, даже някои по повече от един път. Имаше едно на което седиш прав, завързан за нещо като вертикална дъска и в този си вид правиш разните лупинги. Това ми хареса. Най-несвойствено за мен си остана това на което се качихме първо - при него след първия лупинг влачето се изкачва по инерция под ъгъл 45 градуса по едно нагорнище и след като стигне докъдето може, тръгва на заден ход надолу, след което минава и лупинга на заден ход. Драги читатели, минаване на лупинг на заден ход си е живо извращение и антиприродно деяние. Избягвайте го. Най-готинината влакоподобна атракция беше една със седалки подобни на двуседалков лифт. Тя беше най-квалитетната :) и бих казал - единствената която напомняше за японските. Там се и чакаше най-дълго. Ние с Албена бяхме 15 минути преди Ники на опашката, защото той ходи на някакво друго преди това. Затова като наближихме, решихме да изчакаме още малко, ама да сме на царските места - тоест първата двойка. За тия места се получаваше допълнително разклонение и опашка. Додето чакахме, Ники мина и се пушна и

дори зае позиция да ни снима като ни дойде реда. Благодарение на него, оттам имаме чудесни снимки, та дори и филмче.

Возихме се на почти всички възможни въртележки чак до тъмно, когато взеха да затварят. След това имаше известно лутане додето си намерим колата. По едно време дори мислех, че може да са я отмъкнали. Накрая взех, че използвах онзи бутон от дистанционното, дето задейства алармата. Колата си беше на мястото, само дето я бяхме търсили на друго място преди това. Впрочем, май си беше стояла отключена.

Винаги си слагайте ключа за къщи и ключа за колелото на една връзка. Преди малко се получи една такава глупава ситуация. Отидох до денонощния магазин с колелото, заключих го за един стълб до магазина и влязох, напазарувах 5-6 големи торби. Какво разочарование ме чакаше отвън (на минус 17 градуса), когато установих че не мога да си взема колелото, защото ключа не е в мен. Трябваше да нося торбите пеш. Откъснаха ми се ръцете. Плюс това още едно отиване за да прибера колелото. Като капак за всичко, докато бях в къщи, след като за 2 минути намерих въпросния ключ и си го сожих в джоба, с изненада установих, че ключа за къщата дето до преди малко ми се моткаше из ръцете, сега изчезна яко дим. Лутах се 15 минути докато го намеря. Най сетне се оказа на земята, под масата.

Канадците, а пък и американците имат отвратителния навик да ти произнасят името не както си им го казал, а забележете -- как биха го прочели по техните правила, ако го видят написано. При това -- дори никога да не са го виждали написано. Примерно запознавам се с някого, казвам че съм Марио. Само след 2 минути човека без притеснение ми вика Марио. И това ако не е простотия. Все едно някой дето е Питър, аз да взема да му викам Петер. Е, руснак би се изкушил. Най-малкото би пробвал -- Питер. Но руснаците като цяло са много по-изкушени от нас. Например имам един приятел китаец, който се казва Якяо У. Съответният комитет в Китайската Народна Република, който отговаря за писането на китайски имена с латиница е решил че фамилията му се пише Wu. На китайски това е едно от четирите различни по интонация "У". Но си е "У". Не и за руснак обаче. Руснаците свойски му викат "Бу". Да не говорим за великите Гейзенберг, Мейтнер, Ейнштейн (физици).

Но все пак руснаците не могат да се мерят по изкилифинчване с американците и техния по-малък брат - канадците. Наскоро гледах "Кръстникът" - 2-ри и 3-ти епизод (първия още го чакам от библиотеката) та като видях как американците

наричаха достопочтения дон Вито Корлеоне се успокоих. Те омаскариха капо ди тути капи, та мен ли ще пощадят ;-) Викаха му -- дон Вайто Корлеон.

На всичкото отгоре ще ви кажа че в Random House Dictionary - уважаван английски тълковен речник, в неговата версия на компакт диск, са включени произношенията на много думи - записани от реални хора, не компютърно генерирани и там името Марио фигурира и се произнася точно както и на български, а не Марио.

За тези от вас които знаят актрисата Neve Campbell -- евала, познавачи сте. Подказвам - филми - *Scream*, *Scream 2*, *Scream 3*, *Wild Things*, *The Craft* и много други. Обаче знаете ли как се произнася името и ? Както сънародниците (тя е канадка) така и американците много я изнервяли с тяхната си интерпретация -- Нийв. А някои дори пробвали по-свойското - Неви. Вярното име драги читатели е Нев. И за да го обяснят (бедност на езика) трябва да използват разни сравнения с други думи. Ето един пример: *When pronounced correctly, Neve's first name rhymes with "rev."* Ха-ха-хааааа ! В превод, за когото има нужда -- "когато се произнася правилно, първото име на Нев се римува с "рев".

17-ти март 2003: Днес както се прибирах с колелото, всичко беше в мъгла. Мъглата падна още през деня и то доста гъста. Аз се прибирах по тъмно, както обикновено. Беше много интересно, защото за дълго по шосето нямаше коли. Само уличните лампи и Луната се виждаха. Ако нямаше улични лампи, щеше да се вижда само Луната. А ако я нямаше и Луната, тогава нищо нямаше да се вижда.

20-ти март 2003: Днес е четвъртък. От миналата събота насам, е все сравнително топло. Тоест в интервала 0-7 градуса. Снегът масово се топи. Не че е бил много, примерно 10 сантиметра да е бил но си седеше с месеци, а сега за първи път се показва трева. Също и в мойто дворче за сефте се видя тревата. Но всяко добро за зло. Ето например сега вали дъжд. И всичко е кално. Бях забравил да ползвам дъждобрана. Спомних си как снега като покри плътно в двора, си рекох колко е добре че я няма калта и всичко е чисто и бяло.

А беят се топи. Заливът по нашему :) Откак почна това затопляне като минавам по моста забелязвам че водното петно става все по-голямо. Водата е прозрачна и се вижда надолу 5-6 метра до дъното. Където е ръба на леда, се вижда че не е особено дебел, не повече от 10-15 сантиметра.

Появяват се и все повече колоездачи по улиците. Разбирай - за 15 минути каране, може да видиш 2-ма. Ама по-рано никакви не виждах (освен мен разбира се).

Сетих се още една причина защо Канада ми изглежда(ше) като спомен от миналото. Защото в Япония практически никой не използва полилеи с крушки. В нормален магазин изобщо няма такива. Може би само в някой по-специален. Масово се използва луминисцентно осветление. Тука като се прибирам с колелото по тъмно и гледам светлините на къщите - всичко жълто.

Но хайде да завърша с добра дума за Канада. Истината е, че тука те питат - няма ли да оставаш. А японците те питат - кога си заминаваш ?

Не, още по-подходящо за завършване е темата за яденето. Щото е и много приятна и особено ако сте чели на един дъх, сигурно вече ви се ще да похапнете нещо. Много ми беше странно в началото като на няколко пъти различни хора (мъже) ме питаха -- обичам ли да готвя. То като се налага, посготвям това онова, правя пържени гъби, свинско с ориз, боб - постен и блажен, леща, нишесте, салата от брокули и още няколко специалитета. Обаче чак да обичам... не бих казал. Но дори и да обичах - то не е толкова странно. Странно ми се видя защото в България обикновено мъжете не си задават едни на други въпроса - "обичаш ли да готвиш?". Тука, явно си е съвсем в реда на нещата. Самият Денис, на няколко пъти сготви такива вкуснотии дето в никой ресторант не съм случвал. Кухнята им беше с едни дълги рафтове по стените изпълнени с безброй бурканчета с подправки. Все едно си в билкарски магазин на влюбен в занаята билкар.

Ох, чакайте пак да направим едно лирично отклонение, че ако сега не ви разкажа за Бангладеш, няма за кога. Когато Денис бил 12 годишен, родителите му решили да направят първо семейно ходене до Бангладеш - родината на баща му. Преди това той (Кумар) отишъл да учи инженерство в Берлин, там се запознал с майка му (Барбел) и след като решили да се установят в Канада, по точно след като вече се установили, се родил Денис.

До Индия отишли със самолет, но оттам нататък се продължавало с влак. Във влака, било, както сме виждали само на кино - пълно та не се трае, имало хора и по покрива, нещо повече, това си било съвсем в реда на нещата. По някое време минава "човека с количката". Нали знаете от нашите влакове че тия хора имат уникални способности та дори и в най-претъпкано успяват да пребутат количката. Лично аз винаги съм ги подозирал, че влагат спортен елемент, за да не кажа спортна злоба, в това изпълнение. Та значи там имало някакво ядене, гъста манджа или не знам що, което човека сипвал направо върху едни табли. Таблите никак не изглеждали да са чисти и Денис и майка му (крехка немкиня) не били във възторг да си поръчват каквото и да било. Не и Кумар. Поръчал си той. Това което последвало, вече съвсем разбило нежните души на другите двама.

Продавача взел таблата от един човек който току що бил свършил, забърсал я с длан, след което гребнал с черпака и сипал отгоре малко ядене за баща му. Последният най-невъзмутимо я поел и се захванал да хапва. Селото дето са пристигнали най-сетне, както разбрах е било нещо като поляна насред джунглеста гора. На поляната имало няколко десетки колиби. Когато Денисови били докарани с някаква там кола, цялото село било излязло да ги посрещне. Те никога не били виждали бяла жена а били осведомени че такава идва и това ги изпълвало с гордост и интерес. Бил приготвен и специален плакат на който пишело "Добре дошла Боди!" Като "боди" на техния език значело нещо от сорта на - "жената на брата". Щото на Кумар брат му, нали, си живеел в това село. След първоначалните хапвания и пийвания, им показали колибата която са стъкмили за тях. Освен това, им показали и една "тоалетна" в съседство специално изградена заради Боди. На това място аз запитях - добре де, ами селяните нямат ли си тоалетни в общия случай. Денис вика - ами не, ходят в гората, кой където намери. Добрее. Тоалетната значи представлява бабмукови колове забити в земята и се намира сред селото редове с нормалните колиби. Когато Барбел влязла там за първи път и таман се канела да клекне, забелязала с изумление че дупките между коловете са толкова големи че цяла ръка минава и отвън почти всичко се вижда. Въздъхнала и си рекла че ще устиска до вечерта. През нощта по тъмно, когато вече между колибите не се мяркала жива душа, Барбел се изнесла с тихи стъпки към тоалетната. Преди да клекне обаче, за всеки случай решила да погледне през дупките, дали навън обстановката е все така спокойна. Какво да види. Някакъв съгледвач, явно оставен на пост (или доброволец, кой знае) започнал да подсвирква тихо и да дава някакви знаци. Скоро от колибите наизлезли други хора, които от своя страна подсвирнали и почукали на други. За кратко време, сумати народ излязъл и заел удобни позиции за гледане на дистанция около тоалетната. Невярваща на очите си, Барбел въздъхнала още по-тежко, стиснала зъби и си поела обратния път към колибата. На другия ден по светло естествено пак не можело да се ходи. Към вечерта селските големци привикали угрижено Кумар и го запитали. Абе Кумар, как е Боди, нещо май не е добре. Кумар - рекъл - аа всичко си и е наред, много и хареса посрещането, гостоприемството и изобщо всичко. Те се почесали още по угрижено по брадите и рекли -- Кумар нещо не е добре жена ти, от два дена не е ходила по нужда, това не е нормално ! Той рекъл - А, така ли ? След което я питал и тя му разказала цялата тази история. Дали са преправили тоалетната след това не можех да разбера, само знам че Денис и баща му през цялото време са ходели както редовите селяни - до джунглата.

Ама и аз какъв съм, точно преди ядене се сетих за тази история :)))

Яденето си е нормално, няма никакви суперстранни изпълнения. Продукти има всякакви. За разлика от Япония, тук лесно се намират хубави едри маслини. За прилика -- трудно се намира сирене. И скъпо. Примерно 15 долара килограма. Кашкавали - сто вида, с лопата да ги ринеш, обаче нормално сирене - кът. Има кисело мляко също много видове. В интерес на истината аз ги делия на два класа - истинско и менте. Истинското ми го показва Денис и рече - на тебе сигурно това ще ти хареса. На кутията пише - натурал и също - Балкански стил. По причини които не знам, има и надпис АСТРО. Може пък да е основана фирмата от бивши астрономи. Интернет адреса им е www.astro.ca. Много е добро. Гъсто, кисело, само суперлативи мога да кажа. Дори не съм убеден че в България в нормален магазин може да се намери такова хубаво. Тези дето им викам ментета са с разни прасковени, бананови и прочее вкусове, което айде добре, ами лошото е че нафрашкани с нишесте и изобщо не приличат на кисело мляко, а на някакви кремове. Ако не се лъжа и в България тази категория е в настъпление. Прясното мляко също го има в много видове и основната разлика която съм установил по надписите се заключава в маслеността. Пак Денис, при първото пазаруване, ми рече - вземай от най-гъстото, щото имам опит че европейци ако опитат от другото и им се струва гола вода. Така и правя. То е 3 цяло и кусур процента. Има 2%, 1% че дори и 0.1%. Е това вече си е бистра водича предполагам. Не знам. Не съм опитвал никакво друго освен тройката.

Олиото е предимно от рапица. Има и много зехтин, но другите видове са рядкост. Спомням си че в Япония си купувахме италианско олио от Ямая - Цукубския магазин за вносни стоки и излизаше по-евтино от японското. Имаха и олио от семки на грозде, което аз много обичах - съдържало витамин Е, и следователно много полезно. После като се върнах в България, бях приятно изненадан и от наличието на олио от кайсиеви ядки, е не 100% ама май 40% беше кайсиево в смес със 60% слънчогледово. Впрочем на италиански "олио" си е пак олио. Има едно олио тука, с благозвучното име "Мазола". И на етикета - царевичен кочан. На английски "corn" означава освен зърно и просто царевица -- особено в американския. А второто му значение е мазол. Та в това олио имаме обратната логика - пише мазол а означава царевица. Рапичното олио пък от своя страна било с най-ниско съдържание на наситени мастни киселини - само 7%. И едва ли не -- било най-полезно. Поне така твърдят тукашните производители. Тия жълти полета дето ги видяхме из западна Канада, всичко е рапица. У нас рапицата не е неизвестна, особено сред собствениците на канарчета, но кой знае защо - нямаме сериозно производство. При това у нас условията за това били превъзходни, както показва справката. Както и да е. След олиото логично идва

оцета. Има ралични оцети, обаче аз още от времето преди да падне берлинската стена съм фен на чистия оцет. С други думи 5% C2H5COOH + 95% H2O. Бистър, без илишни миризми и вкусове. Да ме извинят (зная че сред читателите има почитатели на ябълковия оцет) но според мен, като ша е оцет - да е оцет. Защо трябва да има сладникав вкус и мирис на вкиснала ябълка ? Или на вино... Та во време оно, бях донесъл от Ге-де-ре-то един концентриран оцет - 35%, в малко шише. Разрежда се с вода колкото трябва за да стане нормален за салата. А фотолюбителите знаят че в концентриран вид се използва и във фотографския процес. Толкоз за оцета, искам да се върна на олиото. Олиото, аз изобщо не мога да разбера тука за какво го използват, след като всичките им манджи страдат от вопиюща липса на олио. Също и салатите. Примерно салатата от марули представлява листа накъсани наедно - разбирай с размери на двацетолевка. В комбинацията влиза не само обикновената маруля но и още 5-10 вида непознати за мен листа. Понякога това се продава омешано в готов вид в супермаркета - вземаш една найлонова торба и пълниш. И нито грам олио не слагат. По мое скромно мнение (още не съм се оКанадил) такава салата може да е добра за зайци, но за хора - не си е работа. Канадците не слагат олио нито в ориза, нито в лещата, нито в боба. За лещата не знам, но за боба ми казаха - ами сварява се, изцежда се и в студено състояние - под формата на салата... А иначе, аз като съм правил, много им хареса. Много им хареса и пържен патладжан, което направо не мога да проумея, как едно толкова просто нещо е останало неоткрито за тях. Виждал съм Денис как прави пържени яйца или пък запържва мръвки за някой негов специалитет. И в двата случая, буквално на дъното на тигана се слагат 2-3 капки олио. За мас пък да не говорим. Помня оная Лукановата зима като пържихме картофи с мас. А Слави Трифонов пееше -- Зима йее, вьнка вие ву-уук ! Зима йееее, тати маа пръжки с лу-уук ! Преди малко слушах радио Дарик и там интервюираха един португалец който бил от известно време в България. Питаха го как му се вижда българската кухня. Той какво мислите рече -- абе вика вие на всичко слагате олио, не мога да се начудя на това. Всички яденета са толкова мазни... Не каза че е лошо, а само че се чуди. Друго което каза - най-редовно вика включват в комбинацията и сирене. Изумил се колко често се използва сиренето. А аз тука се изумявам колко рядко. Като рекох сирене, та се сетих за домати. На времето една колежка, Светла разправяше, че в САЩ домати били безвкусни. Впоследствие аз бях приятно изненадан колко вкусни са японските домати. Купувах ги от един евтин магазин на име "фуджи център" с цели щайги и ядях на поразия. Тука в Канада, домати направо не си е работа. Абсолютно безвкусни. Тия които най-много се доближават до истината, са едни, най-често испански, в найлонова торбичка с дупки, по 5-6 броя, както са си закачени на една и съща дръжка, пхнати в торбичката заедно с дръжката. Струват няколко пъти

повече от другите. Иначе ако говорим за екзотични сортове, има домати-сливи и домати-череша, които са съответно дребни и още по-дребни и на вкус са добри. Черната слива е с вкус на синя слива, но с форма на джанка и с размер на средна ябълка. "Наши" му викат азиатска круша, което е много странно, защото в самия Китай на табелката в магазина името започваше с ероглифите за "Япония". Райските ябълки (на японски "каки" :) също са скъпи. Гъбите в магазина общо взето приличат на нашите гъби (а в България има ли пресни гъби в магазин?... по мое време, не помня да е имало) най-вече това което има тука в близкия ми магазин е печурки и сърнели. Опа щях да забравя за псевдомлякото - не знам как му е нормалното име. Това е някаква бяла течност приготвена от соя, която на вкус и вид го докарва донякъде като мляко. Какъв е смисъла - питам аз. Обясняват ми - това е мляко за хора дето са алергични към съставките на истинското мляко.

Подправки има много и не знам защо най се набива на очи тъй нареченият джинджър. В Сигурно щото го има в най-различни форми и настърганости. Чубрицата, колкото и да гледах е много зле. Скъпа и на това отгоре пълна с твърди клечки. А за съжаление в Канада е забранено човек да внася каквито и да било хранителни продукти от растителен произход. Майонезата се продава в едни големи буркани, 950мл, и пак по съвет на Денис (тази ще ти хареса) съм опитвал само един вид, който се нарича "Истинска майонеза". Наистина е добре! Най-големия хит обаче, най-любимото ми ядене, а по-точно пиене са замразените сокове. Тук на вмъкна едно уточнение. Има два вида -- джусове и пуншове.

Коеето на български сигурно ще стане -- Натурални сокове и просто сокове. Интересното е, че дори натуралните сокове са концентрирани - за по икономично пренасяне, водата им е изпарена. Те пак са си натурални, защото нищо допълнително не е слагано, но за да получиш оригиналния му вид, трябва да прибавиш 3 части вода. И тук -- сгоден миг, за моята привързаност към по-гъстички и по-сладички от общоприетото нещица. Вместо три части вода, му слагам 2 и половина и така се получава какво -- не 100, а повече от 100% натурален сок. Всъщност към този клас - джусовете, спада само портокаловия сок. По причини, които не са ми известни, натурални сокове от други плодове, не се предлагат в такъв вид. Пуншовете в почти всички случаи са някаква смес, която не бива да се купува, съдържат химии, захари и на вкус не си заслужават. Едно нещо което е посредата между двете е от грейпфрут, лимон или лайм (натурален плюс захар). Слагат му се 4 части вода. Аз слагам 3 и половина и става разкошна лимонада. Все едно си изстискал истински лимон или грейпфрут. Лайм-ът не знам как се превежда на български, сигурно просто зелен лимон, но то си е друг вид растение доколкото ми е известно. Що се отнася до портокаловия

"джус" това е и най-евтиния му вариант (замразен концентриран) в сравнение с всевъзможни други 100%-ови. А никак не им отстъпва по качество. Като гледам капачките дето съм събрал, изпил съм поне 100-тина литра.

А иначе бира и алкохол, почти не съм пил. То няма с кого. Пък за сам - не съм толкоз пропаднал. Само Албена като беше, поопитахме бирата и виното. В цяла Канада, с изключение на Кебек, пиенето се продава в специални магазини които в общия случай се наричат биршоп, ликьор-стор или Ел-Си-Би-О. Последното е абревиатура. В Кебек е имало референдум по въпроса и народа си е казал думата - пиене да се продава и в нормални магазини. Вино има всякакво да не кажа и от пиле. В раздела - Източна Европа, видях български, хърватски, унгарски, може и други да е имало. Българските бяха най-много. Естествено - само червени. Бялото вино, отпреди съм чувал, няма никакъв шанс за износ. Не знам защо. От концентратите, има всевъзможни уискита, и естествено най-много - Канадско, а също и водки, италианска грапа... Ракия не видях (освен грапата де). Казват че се намирало тук там, но не българска, а примерно македонска, хърватска. От САЩ чувам същото.

Добавка няколко месеца по-късно -- явно нашето бяло вино е получило шанс защото днес видях три вида.

Бирата не е лоша, но аз предпочитам Саппоро (но тук е скъпа). Фаворитът ми - Асахи супер драй, изобщо не се внася.

Веднъж в началото, бях си взел една биричка - полвин литрова кутийка и си я нося заедно с бохчата на работа, да си я пийна в обедната почивка. Пийнах я аз, обаче забелязах че Денис и Стефан се държаха някак странно. След много месеци, като стана дума за пиене на бира, те си спомниха този случай и ми признаха че много се изумили. Изглеждало едва ли не като груба проява на алкохолизъм. Никой не пиел бира в обедната почивка. Да дойдат в БАН да видят как се пие водка и ракия.

край (засега)

Допълнения:

22. април 2003. Преди малко говорих с Албена по телефона. Искях да ми стотви имам-баялдъ като се върна. Първо тя много се изненада. После аз като разбрах защо и аз се изненадах на свой ред - нямало патладжан по това време на годината?! Гледай човек как забравя такива елементарни неща. В студена Канада има. Има и грозде.

Сетих се и още два впечатляващи спомена. Единия е свързан с писма. Една сутрин тръгвайки за работа, имах в пощенската кутия 2 писма. Понеже кутията е в главния вход на сградата, тоест от другата страна спрямо мойта бърлога -- не е рационално да се връщам да оставям писмата в къщи. Сложих ги в джоба на шушляка и отпраших надолу. Писах ли, че като отивам на работа е надолнище та си свиркам и го минавам без много усилия (освен ако има киша). На връщане е нагорнище, ама щеш не щеш, нали трябва да се прибереш... налягаш педалите. Този ден имаше вятър. Обрули ми ушите. Когато пристигнах в колежа - гледам джоба ми празен - и двете писма издухали някъде по пътя. Хич не ми се връщаше в тоя вятър, пък и къде ще ги намеря - това не е нещо да падне и да си седи там. Качих се в лабораторията и написах извинителен имейл на Църи [8]. Едното писмо беше от него. Другото беше от електрическата компания, за него не ми беше жал. Църи ми вика - абе не се коси, ще се намери писмото. Как ще се намери бе, аз като знам какъв дълъг път съм минал...едно 4 километра трябва да има, и като го духне някъде между къщите то си става неразлично от случайния боклук. Църи вика - това е Канада, ще се намери писмото. Абе какво ще се намери, то не е загубено в банка, библиотека или нещо такова ами под открито небе, някъде по земята... Написах на електричарите да ми пратят месечната сметка отново, а за Църевата писмо въздъхнах дълбоко. Не щеш ли - след няколко дена, намирам в кутията и двете писма - цели целенички. Ама никакви следи. Нито кал, нито скъсано. Изумях. Все едно времето се беше върнало. Това е Канада...

Другия изумителен случай е свързан със споменатата електрическа компания. Един хубав (зимен) ден, получавам писмо от тях в което се оказва и чек за 75 долара. В обяснителната брошурка пише следното: От първи декември 2002 цената на тока за частни потребители се намалява на 4.3 цента на киловатчас - цената която беше в сила преди 1-ви май 2002. Тази цена се замразява до 2006-та година. Новата цена влиза в сила със задна дата и разликата която сте платили в повече от първи май до първи декември, ще ви бъде изплатена обратно. За да осигурим бързото изплащане на разликата, на първо време прилагаме този чек за 75 долара, а по-нататък ще доизчистим сметките.... Може ли това да се случи у нас ???

Последни добавки в тази версия от 22.април.2003, Кингстън, Онтарио, Канада
Марио Иванов

Съдейки по това колко много правописни грешки оправих, само мога да гадая колко са останали.

Ама вие нали не се съсредоточавате в грешките :) Аз иначе ги знам как се пишат думите (тези дете сте ги хванали с грешки) та сигурно случайно е станало :)

Цитирани източници

1. Панчо (чрез Изабела), Мюнхен
2. Павлина и Савата, Торонто
3. Бойко Беров, София
4. Николай Добрев, София, снимка във влак
5. Цвети и Бойко Берови, София
6. Петко Бочаров, старата "Всяка Неделя"
7. Николай Виденов, Торонто
8. Цветалин Василев, Саскатун
9. Красимира Златанова, София, някога гледала филм който се развива в този аквариум.
10. Василка Стаматова, София, филолог